

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **BONVER WIN, a. s., IČO 25899651**
sídlem Jungmannova 32/25, 110 00 Praha 1
zastoupen advokátem JUDr. Stanislavem Dvořákem
sídlem Pobřežní 394/12, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
se sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 27. 2. 2024, č. j. 12008/2024-900000-312,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Celní úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „celní úřad“ nebo „prvostupňový orgán“) vydal dne 16. 9. 2022 rozhodnutí, č. j. 589926-6/2022-510000-12.1 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým uznal žalobce jako provozovatele hazardní hry ve smyslu § 6 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o hazardních hrách“), vinným ze spáchání celkem 21 přestupků:
2. Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí celní úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků v provozovně CASINO MAGIC, na adrese Sokolovská 111/36, 186 00 Praha 8 – Karlín (dále také jen „CASINO MAGIC“ nebo „provozovna 1“), konkrétně:

„1. podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleným herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen, spáchaného tím, že dne 6. 8. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 11:55 hodin) v provozovně CASINO MAGIC v rozporu s podmínkou základního povolení k provozování živé hry, konkrétně podmínkou č. 21 rozhodnutí Ministerstva financí České republiky č. j. MF-22994/2017/34-29, podmínila účast na živé hře v provozovně CASINO MAGIC porízením žetonů v minimální výši 25.000 Kč (minimální částka peněžních prostředků pro směnu žetonů byla stanovena na 25.000 Kč);

2. přestupku podle § 123 odst. 2 písm. s) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která nezveřejní na každé herní pozici stanoveným způsobem povinné informace podle § 49 odst. 1, 2 nebo 3 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 6. 8. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 11:55 hodin) v provozovně CASINO MAGIC v rozporu s ustanovením § 49 odst. 2 zákona o hazardních hrách na technickém zařízení „IVT SYNOT 02“ evidenční číslo 1B0035 nezveřejnila čitelným a viditelným způsobem po celou dobu účasti účastníka hazardní hry na technické hře ukazatel délky účasti na hazardní hře a celkový přehled čistých proher od aktivace uživatelského konta;

3. přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která poruší povinnost uvedenou v § 66 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 6. 8. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 11:55 hodin) v provozovně CASINO MAGIC v rozporu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách v provozovně CASINO MAGIC neumístila v jedné z místností herního prostoru, kde se nacházelo pět technických zařízení, na viditelném místě ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře, a z této místnosti nebyl k vidění ani ukazatel času umístěný v jiné místnosti;

4. z přestupku podle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje kasino v rozporu s § 68 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 6. 8. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 11:55 hodin) v provozovně CASINO MAGIC v rozporu s ustanovením § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách neumožnila po celou provozní dobu kasina hazardní hru u 3 hracích stolů živé hry NEW ACTION EASY TEXAS HOLD 'EM s označením č. BNV1009, BNV1010 a BNV1017“.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

3. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí celní úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků v provozovně CASINO BONVER, na adrese plukovníka Mráze 1182/24, 102 00 Praha 15 (dále také jen „CASINO BONVER“ nebo „provozovna 2“), konkrétně:

„1. podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleným herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen, spáchaného tím, že dne 25. 9. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 9:41 hodin) v provozovně CASINO BONVER v rozporu s podmínkou uvedenou ve výroku IV. bodu 15 rozhodnutí Ministerstva financí č.j. MF-22994/2017/34-29 nezajistila, aby byla po celou provozní dobu v provozovně CASINO BONVER vždy bezodkladně umožněna současně hra na všech započitatelných hracích stolech živé hry uvedených v povolení k umístění kasina č.j. ÚMČ P15-17701/2019/OE/HSm ze dne 10. 4. 2019 (BONVER KOLO ŠTĚSTĚNY s označením BNV1024-KS, BNV1026-KS, BNV1030-KS, BNV1031-KS, BNV1032-KS, BNV1034-KS);

2. přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleným herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen, spáchaného tím, že dne 25. 9. 2019 v provozovně CASINO BONVER v rozporu s podmínkou uvedenou ve výroku V. bodu 12 rozhodnutí Ministerstva financí č. j. MF-27628/2017/34-110 umožnila členovi kontrolní skupiny M. F., os. č. X, který byl cca v čase 9:41 hodin do herního prostoru vpuštěn na cizí kartu, účastnit se technické hry na technickém zařízení E-NEON, výrobní číslo MLP7788 prostřednictvím uživatelského konta, které bylo zřízeno jiné osobě;

3. přestupku podle § 123 odst. 3 písm. j) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která neprovede identifikaci návštěvníka při jeho vstupu do herny nebo kasina podle § 71 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že v provozovně CASINO BONVER neprovedla dne 25. 9. 2019 cca v čase 9:41 v rozporu s § 71 odst. 1 zákona o hazardních hrách identifikaci návštěvníka – člena kontrolní skupiny vstupujícího do herního prostoru (člen kontrolní skupiny M. F., os. č. X byl vpuštěn do herního prostoru za použití registrační karty jiného uživatele (J. P.), nebyla provedena identifikace na základě dokladu totožnosti);

4. z přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která poruší povinnost uvedenou v § 66 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 25. 9. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 9:41 hodin) v provozovně CASINO BONVER byla v rozporu s § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách na budově, ve které se provozovna CASINO BONVER nachází, umístěna cedula s nápisem CASINO Bonver s korunkou, logem písmena B s korunkou a šipkou na podkladě z červených šestiúhelníků, doplněná informací Ministerstvo financí varuje: Účastí na hazardní hře může vzniknout závislost! Zákaz účasti osob mladších 18 let na hazardní hře! (viz č. j. 49597-2/2020-510000-12.1, ID-1725512/2019 – foto 1 – 3)“.

4. Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí celní úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků v provozovně CASINO LÁDVÍ, na adrese Střelnická 1660/31, 182 00 Praha 8 - Kobylisy (dále také jen „CASINO LÁDVÍ“ nebo „provozovna 3“), konkrétně:

Shodu s prvopisem provedla S. K.

„1. podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která poruší povinnost uvedenou v § 66 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 4. 10. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 10:00 hodin) v provozovně CASINO LÁDVÍ v rozporu s § 66 odst. 1 písm. f) zákona o hazardních hrách v provozovně CASINO LÁDVÍ neumístila na viditelném místě v herním prostoru herní plány k živé hře. Herní plány byly umístěny ve skříni za barovým pultem;

2. z přestupku podle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje kasino v rozporu s § 68 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 4. 10. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 10:00 hodin) v provozovně CASINO LÁDVÍ v rozporu s § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách neumožnila po celou provozní dobu kasina hazardní hru u 3 hracích stolů živé hry BONVER KOLO ŠTĚSTĚNY s označením INC2181-KS, INC2182-KS a INC2183-KS;

3. z přestupku podle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje kasino v rozporu s § 68 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 4. 10. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 10:00 hodin) v provozovně CASINO LÁDVÍ v rozporu s § 68 odst. 5 zákona o hazardních hrách neprovozovala nejméně 30 herních pozic technické hry, když technické zařízení SYNOT č. 717046 nebylo funkční;

z přestupku podle § 123 odst. 3 písm. k) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provádí monitorování v kasinu v rozporu s § 72 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že nesplnila povinnost uvedenou v ustanovení § 72 odst. 6 zákona o hazardních hrách, když kontrolou provedenou dne 4. 10. 2019 (čas zahájení kontroly 10:00 hodin) bylo zjištěno, že poslední záznam o ověření funkčnosti monitorovacího zařízení v provozovně CASINO LÁDVÍ je ze dne 28. 9. 2019“.

5. Výrokem IV. prvostupňového rozhodnutí celní úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků v provozovně CASINO BONVER, na adrese Arkalycká 877/4, 140 00 Praha 11 – Háje (dále také jen „CASINO BONVER Arkalycká“ nebo „provozovna 4“), konkrétně: „1. podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleným herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen, spáchaného tím, že dne 9. 12. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 12:02 hodin) v provozovně CASINO BONVER Arkalycká v rozporu podmínkou uvedenou ve výroku IV. bodu 15 rozhodnutí Ministerstva financí č.j. MF-22994/2017/34-29 nezajistila, aby byla po celou provozní dobu v provozovně CASINO BONVER Arkalycká vždy bezodkladně umožněna současně hra na všech započitatelných hracích stolech živé hry uvedených v povolení k umístění kasina č.j. MCP11/19/059587/EO/Hos ze dne 6. 11. 2019 (BONVER KOLO ŠTĚSTĚNY s označením BNV1028-KS, BNV1035-KS, BNV1036-KS, BNV1037-KS, BNV1038-KS)“.
6. Výrokem V. prvostupňového rozhodnutí celní úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků v provozovně CASINO NETOPÝR, na adrese Harrachovská 340/1, 190 00 Praha 9 (dále také jen „CASINO NETOPÝR“ nebo „provozovna 5“), konkrétně: „1. podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která poruší povinnost uvedenou v § 66 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 6. 9. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 10:40 hodin)

Shodu s prvopisem provedla S. K.

v provozovně CASINO NETOPÝR v rozporu s § 66 odst. 1 písm. f) zákona o hazardních hrách v provozovně CASINO NETOPÝR neumístila na viditelném místě v herním prostoru herní plány k živé hře. Herní plány se nacházely ve skříňce v zadní části prostoru baru;

2. z přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která poruší povinnost uvedenou v § 66 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 6. 9. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 10:40 hodin) v provozovně CASINO NETOPÝR se v rozporu s ustanovením § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách na budově, ve které se provozovna CASINO NETOPÝR nachází, na stěně vlevo od prosklené stěny provozovny nacházel rozměrný nápis CASINO, který pokračoval nápisem „U NETOPÝRA“ na lemu střešní konstrukce provozovny, a dále bylo na budově vyobrazeno stylizované písmeno „H“ (viz č. j. 4182-6/2020-510000-12.1, ID-2306389/2019, foto 1 – 3);

3. z přestupku podle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje kasino v rozporu s § 68 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 6. 9. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 10:40 hodin) v provozovně CASINO NETOPÝR v rozporu s § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách neumožnila po celou provozní dobu kasina hazardní hru u 3 hracích stolů živé hry s názvem BONVER KOLO ŠTĚSTĚNY s označením INC2187-KS, INC2188-KS a INC2189-KS;

4. z přestupku podle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje kasino v rozporu s § 68 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že minimálně dne 6. 9. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 10:40 hodin) v provozovně CASINO NETOPÝR v rozporu s § 68 odst. 5 zákona o hazardních hrách neprovozovala nejméně 30 herních pozic technické hry, když pozice technické hry výrobní číslo MLP7387 nebyla funkční“.

7. Výrokem VI. prvostupňového rozhodnutí celní úřad shledal žalobce vinným ze spáchání přestupků v provozovně CASINO HROBAŘ na adrese Mukařovského 1986/7, 155 00 Praha 5 (dále také jen „CASINO HROBAŘ“ nebo „provozovna 6“), konkrétně:

„1. podle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje kasino v rozporu s § 68 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 2. 12. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 12:37 hodin) v provozovně CASINO HROBAŘ v rozporu s § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách neumožnila po celou provozní dobu kasina hazardní hru u 3 hracích stolů živé hry s názvem BONVER KOLO ŠTĚSTĚNY s označením INC2184-KS, INC2185-KS a INC2186-KS;

2. přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která poruší povinnost uvedenou v § 66 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 2. 12. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 12:37 hodin) v provozovně CASINO HROBAŘ porušila ustanovení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, když u vjezdu do kulturního střediska Luka z ulice Mukařovského se nacházel panel s označením názvu provozovny „Hrobař“ s výrazným vyobrazením stylizovaného písmene „H“, směrovou šipkou mířící k provozovně a informací o provozní době „NONSTOP BAR“ (viz č. j. 15662-7/2020-510000-12.1, ID-40199/2020, foto 8);

- po obou stranách přechodového můstku spojujícího obchodní centrum Luka a středisko Luka se nacházel panel s označením názvu provozovny „Hrobař“ s výrazným vyobrazením

Shodu s prvopisem provedla S. K.

stylizovaného písmene „H“, směrovou šipkou směřující k provozovně a informací o provozní době „NONSTOP BAR“ (viz č. j. 15662-7/2020-510000-12.1, ID-40199/2020, foto 2, 5 - 7);

- po pravé straně kaskádovitého schodiště spojujícího kulturní středisko a obchodní dům Luka se nacházel panel s označením názvu provozovny „Hrobař“ s výrazným vyobrazením stylizovaného písmene „H“, šipkou a informací o provozní době „NONSTOP X BAR“ (viz č. j. 15662-7/2020-510000-12.1, ID-40199/2020, foto 79);

- nad vstupem do provozovny CASINO HROBAŘ se nacházel nápis „Hrobař“ s výrazným vyobrazením stylizovaného písmene „H“ (viz č. j. 15662-7/2020-510000-12.1, ID-40199/2020, foto 1, 4, 9 – 11)“.

8. Výrokem VII. prvostupňového rozhodnutí celní úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků v provozovně CASINO U SAMA, na adrese Mukařovského 1985/5, 155 00 Praha 5 (dále také jen „CASINO U SAMA“ nebo „provozovna 7“), konkrétně:

„1. podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleným herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen, spáchaného tím, že dne 2. 12. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 12:37 hodin) v provozovně CASINO U SAMA v rozporu s podmínkou uvedenou ve výroku IV. bodu 15 rozhodnutí Ministerstva financí č. j. MF-22994/2017/34-29 nezajistila, aby byla po celou provozní dobu v provozovně CASINO U SAMA vždy bezodkladně umožněna současně hra na všech započitatelných hracích stolech živé hry uvedených v povolení k umístění kasina ev. č. 539694/2019-0013-1 ze dne 6. 11. 2019 (BONVER KOLO ŠTĚSTĚNY s označením BNV2155-KS, BNV2156-KS, BNV2169-KS, BNV2170-KS, BNV2175-KS, BNV2176-KS, BNV2177-KS);

2. z přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která poruší povinnost uvedenou v § 66 zákona o hazardních hrách, spáchaného tím, že dne 2. 12. 2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 12:37 hodin) v provozovně CASINO U SAMA porušila ustanovení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, když nad vstupem do provozovny CASINO U SAMA byly umístěny světelné pohyblivé nápisy CLUB Bonver s vyobrazením korunky nad písmenem B a CLUB Bonver, které se střídaly s nápisem GRIL-BAR U SAMA s šipkami a nápisem nonstop, a dále se na výlohách nacházela loga - stylizované písmeno „H“ v plamenném kruhu (viz č. j. 81530-7/2020-510000-12.1, ID-205605/2020, foto 14, 15, 19 – 22);

- u vjezdu do kulturního střediska Luka z ulice Mukařovského se nacházel panel s těmito údaji: CASINO U SAMA, šipka mířící k provozovně, 50 m, NONSTOP, 3. patro, Nad prodejnou KIK (viz č. j. 81530-7/2020-510000-12.1, ID-205605/2020, foto 9 - 11);

- na přemostění mezi oběma částmi budov střediska Luka se nacházel informační panel s těmito údaji: CLUB Bonver s vyobrazením korunky nad písmenem B, směrová šipka mířící k provozovně, NONSTOP, 10 m (viz č. j. 81530-7/2020-510000-12.1, ID-205605/2020, foto 1 - 4);

- na budově, kde se CASINO U SAMA nachází, byl umístěn látkový obdélník s nápisem CLUB Bonver s vyobrazením korunky nad písmenem B (viz č. j. 81530-7/2020-510000-12.1, ID-205605/2020, foto 5);

Shodu s prvopisem provedla S. K.

- na panelu nazvaném „Najdi si svého obchodníka“ uvnitř budovy, kde se CASINO U SAMA nachází, byla umístěna cedule s těmito údaji: SAMOVO HNÍZDO, stylizované písmeno „H“ v plamenném kruhu, šipka, 10 m (viz č. j. 81530-7/2020-510000-12.1, ID-205605/2020, foto 6 - 8);

- na panelu nazvaném „3 zde na patře“ uvnitř budovy, kde se CASINO U SAMA nachází, byla umístěna cedule s těmito údaji: SAMOVO HNÍZDO, HERNA, stylizované písmeno „H“ v plamenném kruhu, šipka, 20 m (viz č. j. 81530-7/2020-510000-12.1, ID-205605/2020, foto 12 - 13)“.

9. Výrokem VIII. Prvostupňového rozhodnutí celní úřad uložil žalobci podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách za použití § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), úhrnný trest pokuty ve výši 800 000 Kč, a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

10. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že:

- část výroku I. bod 1. napadeného rozhodnutí „konkrétně podmínkou č. 21 rozhodnutí Ministerstva financí České republiky č. j. MF-22994/2017/34-29“ nahradil textem: „konkrétně podmínkou uvedenou ve výroku IV. bodu 21 Ministerstva financí České republiky č. j. MF-22994/2017/34-29“;

- výrok I. bod 3. napadeného rozhodnutí zcela nahradil textem: „v provozovně CASINO MAGIC, na adrese Sokolovská 111/36, 186 00 Praha 8 – Karlín (dále také jen „CASINO MAGIC“ nebo „provozovna 1“) uznává vinnou z přestupku podle § 123 odst. 1 písm. p) zákona o hazardních hrách, ve znění účinném od 01.01.2024, kterého se dopustí provozovatel, který poruší povinnost stanovenou v § 13b odst. 2 písm. a) bodu 7 zákona o hazardních hrách ve znění účinném od 01.01.2024 [odpovídající povinnosti dříve stanovené v § 66 odst. 1 písm. h) téhož zákona ve znění účinném do 31.12.2019] tím, že dne 06.08.2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 11:55 hodin) v provozovně CASINO MAGIC neumístila v jedné z místností herního prostoru, kde se nacházelo pět technických zařízení, na viditelném místě ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře, a z této místnosti nebyl k vidění ani ukazatel času umístěný v jiné místnosti“;

- výrok III. bod 1. napadeného rozhodnutí zcela nahradil textem: „provozovně CASINO LÁDVÍ, na adrese Střelnická 1660/31, 182 00 Praha 8 - Kobylisy (dále také jen „CASINO LÁDVÍ“ nebo „provozovna 3“) uznává vinnou z přestupku podle § 123 odst. 1 písm. p) zákona o hazardních hrách, ve znění účinném od 01.01.2024, kterého se dopustí provozovatel, který poruší povinnost stanovenou v § 13b odst. 2 písm. a) bodu 3 zákona o hazardních hrách ve znění účinném od 01.01.2024 [odpovídající povinnosti dříve stanovené v § 66 odst. 1 písm. f) téhož zákona ve znění účinném do 31.12.2019] tím, že dne 04.10.2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 10:00 hodin) v provozovně CASINO LÁDVÍ neumístila na viditelném místě v herním prostoru herní plány k živé hře. Herní plány byly umístěny ve skříni za barovým pultem“;

- výrok V. bod 1. napadeného rozhodnutí zcela nahradil textem: „v provozovně CASINO NETOPÝR, na adrese Harrachovská 340/1, 190 00 Praha 9 (dále také jen „CASINO NETOPÝR“ nebo „provozovna 5“) uznává vinnou z přestupku podle § 123 odst. 1 písm. p)

Shodu s prvopisem provedla S. K.

zákona o hazardních hrách, ve znění účinném od 01.01.2024, kterého se dopustí provozovatel, který poruší povinnost stanovenou v § 13b odst. 2 písm. a) bodu 3 zákona o hazardních hrách ve znění účinném od 01.01.2024 [odpovídající povinnosti dříve stanovené v § 66 odst. 1 písm. f) téhož zákona ve znění účinném do 31.12.2019] tím, že dne 06.09.2019 v době provádění kontroly (čas zahájení kontroly 10:40 hodin) v provozovně CASINO NETOPÝR neumístila na viditelném místě v herním prostoru herní plány k živé hře. Herní plány se nacházely ve skříňce v zadní části prostoru baru“.

11. Žalovaný dále napadeným rozhodnutím změnil výši uložené pokuty z 800 000 Kč na 740 000 Kč, a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

12. Žalobce v podané žalobě předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřehledné, nesystematické, velmi nepřesvědčivé, a především chybí odůvodnění závěrů, které by prokazovaly, že se žalobce skutečně dopustil tvrzeného přestupku. Žalobce rovněž namítal, že postup žalovaného spočívající v tom, že žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí a rozhodl o předmětu řízení sám, je nezákonný, neboť tímto upřel žalobci podat odvolání proti novému odůvodnění. Žalobce předkládal celnímu úřadu návrhy na doplnění dokazování, tento však návrhy žalobce zamítl, aniž by zamítnutí přesvědčivě vysvětlil.
13. Žalobce dále namítal, že některá tvrzení celního úřadu a žalovaného nemají oporu ve správním spise. Žalobce nesouhlasil s tím, že měl porušit v provozovně 4 a 7 výrok č. IV. bod 15 Základního povolení živé hry, tj. nezajistil, aby byla po celou provozní dobu kasina vždy bezodkladně umožněna současně hra na všech započítatelných stolech živé hry. Tyto závěry celního úřadu nebyly nijak prokázány ani odůvodněny a vycházejí pouze z domněnek, neboť celní úřad neprovedl kontrolní hru ani jiné ověření svého tvrzení, vycházel tak z neúplně zjištěného skutkového stavu a z nepodložených domněnek.
14. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že tvrzení žalovaného, že u každého započítatelného stolu živé hry musí být přítomen jeden krupiér, nemá žádnou oporu v zákoně o hazardních hrách, ani v základním povolení. Výklad celního úřadu a žalovaného tak jde nad rámec zákona a povinnosti stanovených v Základním povolení. Dle žalobce je ponecháno na uvážení jednotlivých provozovatelů kasin, jaký systém obsluhy ve svých provozovnách nastaví. Uvedl, že judikatura citována v napadeném rozhodnutí vychází z odlišných skutkových okolností. Ve všech případech posuzovaných správními soudy se v provozovnách nacházela pouze jedná osoba na celé kasino, což ovšem nebyl případ provozoven žalobce, kde se vždy nacházely aspoň dvě osoby. Žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2022, č. j. 14 Af 5/2022-33, ve kterém je uvedeno, že ustanovení § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách výslovně nevyžaduje jednoho krupiéra na každý stůl živé hry. Žalobce uvedl, že neexistuje žádný jiný sektor v hospodářství, ve kterém by správní orgány či soudy měly potřebu určovat, kolik osob personálu má mít podnikatel v dané provozovně. Žalobce měl za to, že pokud by zákonodárce zamýšlel model provozování živých her v kasinech tím způsobem, že u každého stolu živé hry má být jeden krupiér, včlenil by tuto podmínku do textu zákona výslovně. Nicméně zákon o hazardních hrách i po provedené novele stanoví v § 68a odst. 1 stejnou podmínku. Obdobně žalobce argumentoval ve vztahu k podmínce uvedené

Shodu s prvopisem provedla S. K.

v Základním povolení, tj. že Ministerstvo financí mohlo samo výslovně do textu Základního povolení uvést, že u každého stolu živé hry musí stát po celých 24 hodin jeden krupiéř. Žalobce doplnil, že domněnka celního úřadu a žalovaného o tom, že současné umožnění hry u všech hracích stolů není možné, nebyla nijak ověřena v podmínkách kasina. Uvedl, že příslušníci celního úřadu živou hru v provozovně 4, 6 a 7 ani nevyzkoušeli.

15. V souvislosti s výše uvedeným žalobce namítal, že žalovaný se svým výkladem dostává do rozporu s ústavním pořádkem, zejm. čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy a čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích a každý může činit, co není zákonem zakázáno. V případech, kdy právní předpisy nestanovují jasné meze výkonu veřejné správy, je třeba při výkladu těchto předpisů postupovat spíše zdrženlivě a přiměřeně. Výklad celního úřadu představuje porušení principu právní jistoty, když ukládá žalobci povinnosti, které zákon nestanoví.
16. V dalším žalobním bodě žalobce namítal chybnou právní kvalifikaci vytýkaného jednání. Uvedl, že celní úřad považuje provozování hazardní hry ze dne 6. 8. 2019 v provozovně 1 za provozování hazardní hry v rozporu s ustanovením § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, neboť nebyla umožněna hra nejméně u 3 hracích stolů živé hry, a to po celou provozní dobu provozovny 1, čímž měl žalobce spáchat přestupek podle ustanovení § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách. Ke stejnému závěru celní úřad dospěl i v případě provozovny 3, 5 a 6. Vedle toho celní úřad považuje provozování hazardní hry ze dne 25. 9. 2019 v provozovně 2 v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými ve výroku IV., bodu 15. Základního povolení živé hry, neboť žalobce údajně nezajistil, aby byla účastníkům živé hry v provozovně 2 vždy bezodkladně umožněna současně hra na všech započítatelných hracích stolech, čímž měl žalobce spáchat přestupek podle ustanovení § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách. Ke stejnému závěru celní úřad dospěl i v případě provozovny 4 a 7. Není tak zřejmé, proč celní úřad posuzuje jedno a totéž jednání jednou jako porušení zákona a podruhé jako porušení základního povolení. Poukázal na to, že za přestupky podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona je stanovena sazba pokuty až do výše 50 000 000 Kč, zatímco za přestupky podle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách je stanovena sazba pokuty do 3 000 000 Kč. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2021, č. j. 2 As 236/2020-45, a na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2022, č. j. 51 Af 50/2020-39, ve kterém soud řešil souběh povinností plynoucích z ustanovení § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách a z výroku IV. bod 15. Základního povolení.
17. Žalobce namítal, že celní úřad provedl kontrolní živou hru v provozovně 1, 2, 3 a 5 avšak bez zákonného zmocnění. Uvedl, že § 8 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále také jen „kontrolní řád“), opravňuje celní úřad provádět „kontrolní nákupy, odebírat vzorky, provádět potřebná měření, sledování, prohlídky a zkoušky“. Zkouškou se však rozumí pouze ověřování fyzikálních, chemických a jiných parametrů zkoumaných látek. Dle žalobce tak celní úřad nebyl oprávněn dle kontrolního řádu provádět kontrolní živou hru v kasinu. Zákon o hazardních hrách přitom v § 120 hovoří pouze o oprávnění dozorujícího orgánu provádět zkoušky technických zařízení, nikoliv kontrolu her živých.
18. Dále žalobce uvedl námitku ke stanovení minimální výše nákupu hodnotových žetonů k účasti na živé hře v provozovně 1. Celní úřad se mylí, když ve stanovení minimální výše nákupu hodnotových žetonů spatřuje další podmínku upravující účast na živé hře.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

Stanovení minimální výše nákupu hodnotových žetonů je pouze technické opatření, které má za účel zajistit plynulost hry, a které je navíc aplikováno ještě před tím, než účastník hazardní hry přistoupí k živé hře. Toto opatření se uplatňuje stejně na všechny zájemce o hazardní hru bez ohledu např. na limity sázek na jednotlivých stolech živé hry. Uvedl, že zákon ani Základní povolení živé hry v žádném ustanovení nepředepisuje, v jaké výši smí být minimální částka pro nákup hodnotových žetonů k účasti na živé hře. Pokud by zákonodárce chtěl stanovit takové limity pro živou hru, učinil by to obdobně, jako v případě technických her v ustanovení § 52 zákona o hazardních hrách.

19. V dalším bodě žalobce namítal nesprávně zjištěný skutkový stav ohledně údajné reklamy. Žalobce nesouhlasil s tím, že by porušil § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, které zakotvuje zákaz reklamy, sdělení či jiné formy propagace na provozování hazardních her. Uvedl, že se nejedná o reklamu, ale pouze o směrovou tabulku, která má za úkol nasměrovat účastníky hazardních her do míst, kde se kasina nachází. Podobně tak činí i směrovky ostatních provozovatelů. Tyto směrovky mají pouze usnadnit orientaci zákazníků v členitém prostoru obchodních center a jsou provozovateli v těchto centrech hojně využívány. Poukázal na stanovisko Generálního ředitelství cel „*Stanovisko Generálního ředitelství cel k ustanovení § 66 odst. 2 a § 68 odst. 2 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“)*“ ze dne 24. 11. 2017, ve kterém se konstatuje, že: „...za formu propagace nejsou považovány směrovky umístěné v multifunkčních budovách, pokud obsahují pouze název herního prostoru bez uvedení jiných údajů týkajících se provozování hazardních her či získání výher...“.
20. Dále žalobce namítal, že pokud by mělo jeho jednání naplnit formální znaky přestupku, chybí mu společenská škodlivost ve smyslu § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný tedy neprokázal naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a na rozsudek ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29.
21. Žalobce také namítal nezákonné použití záznamů z monitorovacích zařízení a porušení zásady zákazu donucování k sebeobvinění. Uvedl, že pořizování záznamů v dotčených provozovnách bylo žalobci uloženo zákonem, a to výlučně za účelem (i) kontroly vstupu do herny (§ 72 odst. 1 zákona o hazardních hrách ve znění do 31. 12. 2023), (ii) monitorování prostoru, kde dochází k identifikaci a registraci účastníků hry (§ 72 odst. 2 zákona o hazardních hrách ve znění do 31. 12. 2023) a (iii) monitorování jednotlivých hracích stolů v případě kasina (§ 72 odst. 3 zákona o hazardních hrách ve znění do 31. 12. 2023). Pouze k těmto účelům je tedy celní úřad oprávněn záznamy použít. Celní úřad nebyl oprávněn použít záznamy ke zjišťování či k prokazování jiných skutečností. Tím, že celní úřad použil záznamy v rozporu se zákonem, porušil zásadu zákazu sebeobviňování, která tvoří základní pilíř obhajoby v trestním řízení a stejně tak v řízení o přestupku, žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 As 3/2004-70, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60. Celní úřad použil záznamy k ověřování toho, zda a kdy došlo k přerušení provozu technického zařízení v provozovně, porušil tím jednu ze základních ústavních zásad a překročil pravomoci svěřené mu zákonem o hazardních hrách.
22. Dále žalobce namítal nesprávnou aplikaci pravidel pro ukládání sankcí a nepřezkoumatelnost výpočtu sankce. Celní úřad nesprávně aplikoval pravidla pro určení výměry trestu ve smyslu § 37 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle ustanovení § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že jako přitěžující okolnost se Shodu s prvopisem provedla S. K.

považuje zejména to, že pachatel spáchal přestupek opakovaně. Dle žalobce zákon za přitěžující okolnost považuje pouze recidivu stejnorodou. Skutkové podstaty přestupků ve správních řízeních vedených dříve jsou naprosto odlišné od skutkové podstaty řešené ve správním řízení vedeném s žalobcem nyní. Navíc u některých přestupků již mohlo dojít k uplynutí roční lhůty. Žalobce poukázal na § 13 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, který stanoví, co je opakované spáchání přestupků. Žalobce rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, ve kterém NSS dospěl k závěru, že správní orgán je při rozhodování o výši sankce za přestupek povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva k zahrazení odsouzení. Opačný postup by dle judikatury správních soudů vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním.

23. Nedostatečně odůvodněná je podle žalobce i výše uložené pokuty. Celní úřad nijak nekonkretizoval úvahy, které jej vedly k uložení finální sankce. Celní úřad a žalovaný posuzovaly, zda výše uložené sankce není pro žalobce likvidační pouze formálně. Žalovaný se mylí, pokud tvrdí, že pokuta nemůže být pro žalobce likvidační, neboť výše základního kapitálu činí 1 082 500 000 Kč a nerozdělený zisk minulých let činil k 31. 12. 2021 částku 872 153 000 Kč. Dále Celní úřad demonstruje dobrou hospodářskou situaci žalobce výší celkových aktiv, čistého obratu, či výší peněžních prostředků z let 2019 a 2020. Celní úřad nejen, že si vybírá naprosto nevypovídající ukazatele, ale ještě hodnoty 2–3 roky staré. Celní úřad a žalovaný však přehlíží důležitou skutečnost, že rozhodující je zisk, resp. ztráta, kterou za příslušný rok žalobce vykázal. Celní úřad a žalovaný rovněž nevzaly v potaz situaci týkající se dopadů onemocnění COVID-19 v České republice, a s tím spojenými omezujícími opatřeními, která měla negativní dopad i na žalobce, který musel mít po 127 dní v roce 2020 uzavřeny veškeré své provozovny po celé České republice a v roce 2021 je měl zavřené po dalších 150 dní. V současné době se tak žalobce nachází ve složité situaci, kdy jakýkoliv výdaj pro něj představuje zásadní problém, neboť měl po celá výše uvedená období nulové tržby, které vedly k jeho významným hospodářským problémům. Uvedl, že kvůli své ekonomické situaci požádal dne 30. 6. 2021 o vyhlášení mimořádného moratoria, které bylo usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2021, č.j.: KSOS 34 INS 12324/2021-A-3, vyhlášeno na majetek žalobce a které bylo rozhodnutím ze dne 1. 10. 2021, č.j.: KSOS 34 INS 12324/2021-A15, prodlouženo až do 31. 12. 2021. Celní úřad a žalovaný se tak dopustily podstatného pochybení, neboť materiálně nezkontrolovaly, zda uložená pokuta nemá pro žalobce likvidační charakter.
24. Závěrem žalobce namítal porušení zásady legitimního očekávání. Podle žalobce se správní orgány odchýlily také od ustálené praxe a uložily mu pokutu ve výši přesahující výše sankcí ve skutkově obdobných věcech. Žalobce poukázal na tři konkrétně specifikovaná rozhodnutí správních orgánů a jeden rozsudek krajského soudu, ve kterých celní úřad uložil žalobci či jiným provozovatelům hazardních her za porušení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách pokuty ve výši 20 000 Kč, 15 000 Kč a 25 000 Kč. Pokuta uložená v tomto správním řízení se nepřipustně vymyká a není ani dostatečně odůvodněná.
25. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí, tak prvostupňové rozhodnutí. Pro případ, že by soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, aby upustil od uložení pokuty nebo její výši snížil.

III.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce

26. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 6. 2023 konstatoval, že žalobu považuje za nedůvodnou. Uvedl, že se s téměř totožnými námitkami vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které odkázal. K námitkám týkajícím se tzv. kvazikasin žalovaný uvedl, že provozování hazardních her je činností přísně regulovanou, nikoli obecně povolenou. Stanovení přísných pravidel pro provozování hazardních her proto nelze v žádném případě považovat za zásah do svobody podnikání. Jedná se pouze o nástroj sloužící k ochraně osob před hráčskou závislostí a ochraně veřejného pořádku či jiných chráněných zájmů. Cílem zákonodárce je především snížit dostupnost (všudypřítomnost) hazardních her, a usměrnit tak herní touhu hráčů do kontrolovaného okruhu heren a kasin provozovaných autorizovanými subjekty, jež plní přísná zákonná kritéria. Žalovaný uvedl, že zákonná ustanovení nevykládá jakkoliv excesivně, a že předmětná ustanovení nepřipouští dvojí výklad. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2020, č.j. 6 As 196/2020-32, a uvedl, že judikaturou již bylo dovozeno, že i bez provedení zkoušky živé hry lze konstatovat, že jedna osoba není objektivně schopna zajistit současně obsluhu 4 stolů živé hry. Žalovaný rovněž poukázal na nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1013/23 ze dne 30. 5. 2023, který se zabýval situací, kdy dva zaměstnanci měli obsluhovat tři stoly živé hry.
27. K námitce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu u přestupku reklamy žalovaný uvedl, že v uvedených případech nejde pouze o směrové označení, jak tvrdí žalobce, ale jedná se o reklamu. Ostatně i podle stanoviska Generálního ředitelství cel je každý případ třeba posoudit individuálně s ohledem na zásadu přiměřenosti a odůvodnit. Doporučuje se vždy přihlídnout k celkovému vzhledu budovy, v níž se herní prostor nachází, zda užití prvků (např. barva, velikost, osvětlení apod.) umístěných na budově v konečném důsledku vyvolává zvýšenou pozornost osob pohybujících se v blízkosti herního prostoru, a tedy zda nedochází k propagaci herního prostoru. Žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně, č.j. 62 Af 5/2022-49, ze dne 25.02.2014, ze kterého dle žalovaného vyplývá správnost výkladu ustanovení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách.
28. K námitce ohledně chybějící společenské škodlivosti vytýkaných skutků žalovaný uvedl, že v daném případě neexistují takové výjimečné skutečnosti, které by snížily společenskou škodlivost vytýkaných přestupků. Tvzení žalobce v tom smyslu, že nemohlo dojít ke spáchání žádného přestupku, neboť tvrzená pochybení nenaplnila požadavek společenské nebezpečnosti, svědčí o podcenění a nepochopení významu zájmu chráněného předmětnými ustanoveními zákona o hazardních hrách. Přitom význam těchto zájmů koresponduje i s vysokou typovou nebezpečností, které je vyjádřena horní hranicí zákonem stanovené sazby za projednávané přestupky.
29. K námitkám týkajícím se sankce žalovaný uvedl, že žalobcem zastávaný restriktivní výklad § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, nemůže obstát, což potvrzuje i komentářová literatura, ze které vyplývá, že: „spáchání přestupku opakovaně znamená tzv. recidivu. Jedná se o situaci, kdy se pachatel dopustí přestupku, ačkoliv již byl dříve za přestupek pravomocně potrestán. Závažnost recidivy spočívá v tom, že ani dřívější potrestání pachatele za přestupek nevedlo k jeho nápravě. S tím pak souvisí i to, že uložený správní trest nesplnil svůj účel. Může se jednat o recidivu stejnorodou, kdy se pachatel dopustil stejného přestupku nebo stejného druhu a recidivu nesterodou, kdy se pachatel dopustí přestupku jiného. Znakem

Shodu s prvopisem provedla S. K.

zpětnosti je to, že pachatel se dopustil dalšího přestupku až poté, co již byl za přestupek potrestán.“ (KUČEROVÁ, Helena a HORZINKOVÁ, Eva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákon o některých přestupcích s komentářem a judikaturou. 1. vyd. Praha: Leges, 2017. ISBN 978-80-7502-211-0). Zákon o odpovědnosti za přestupky, který se použije v projednávaném případě, nezužuje recidivu na spáchání stejného přestupku, ale na spáchání jakéhokoliv přestupku. Žalovaný přisvědčil žalobci, že při posuzování recidivy mají správní orgány analogicky aplikovat institut zahlázení odsouzení z trestního práva. Lhůta, po kterou lze k dříve spáchaným přestupkům přihlížet, ovšem nečiní 12 měsíců, ale tři roky, žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 52 Af 23/2022-87. Žalovaný rovněž odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém je uvedeno, že nepřikládal význam dovozované recidivy ve smyslu § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, ale tuto skutečnost zohlednil v rámci hodnocení osoby pachatele, tedy pouze ve vztahu k okolnosti, svědčící o osobě pachatele, o jeho vztahu k hodnotám chráněným zákonem o hazardních hrách. Žalovaný poukázal na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 766/2017, ve kterém Nejvyšší soud uvedl, že: „zahlázení odsouzení nebo zákonná fikce, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, přitom nebrání soudu, aby při hodnocení osoby pachatele přihlížel ke skutečnostem, že pachatel v minulosti spáchal trestný čin, a z této skutečnosti vyvodil příslušné závěry, pokud jde o sklony pachatele k trestné činnosti, o jeho vztah ke společenským hodnotám chráněným trestním zákoníkem, možnost jeho nápravy apod.“ Žalovaný rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 As 71/2022–34, ve kterém je uvedeno: „Pokud je možné předcházející zahlázení odsouzení zohledňovat při posuzování osoby pachatele v rámci trestního řízení, není dle soudu žádný rozumný důvod, proč by tomu tak nemělo být shodně také v rámci správního trestání“. Žalovaný uzavřel, že celní úřad podrobně zdůvodnil, proč uložil pokutu v předmětné výši, přičemž výše pokuty byla určena na základě správního uvážení.

30. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
31. V replice ze dne 27. 6. 2024 žalobce zopakoval svou argumentaci ze žaloby a zdůraznil, že pravidlo „jeden stůl živé hry = jeden krupíer“ je výrazným zásahem do podnikání provozovatelů hazardních her, který nelze v právním státě dovozovat na základě nějakého smyslu či účelu zákona, jak činí některé soudy.

IV.

Posouzení žaloby

32. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas. Podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
33. Žaloba není důvodná.
34. Městský soud na úvod poznamenává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky

Shodu s prvopisem provedla S. K.

ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)].

35. Ve vztahu ke všem žalobním námitkám městský soud předesílá, že tyto žalobce přenesl v takřka shodném znění do žaloby ze svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagoval na závěry, které žalovaný vyslovil k téměř identickým odvolacím námitkám v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nijak nereflekoval, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že v žalobě zopakoval námitky vznesené v odvolání, aniž by reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s těmito námitkami vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah dospěl k závěru o nedůvodnosti těchto námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něj nemohl domýšlet další argumenty (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).
 36. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
 37. Podle § 68 odst. 1 zákona o hazardních hrách se kasinem rozumí „*samostatný, stavebně oddělený prostor, ve kterém je provozována živá hra jako hlavní činnost*“.
 38. Podle § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách: „*v kasinu musí být umožněna hra nejméně u 3 hracích stolů živé hry, a to po celou provozní dobu kasina*“.
 39. Podle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách: „*právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provozuje kasino v rozporu s § 68*“.
 40. Bod 15 výroku IV. rozhodnutí Ministerstva financí České republiky č.j. MF-22994/2017/34-29 (dále jen „základní povolení k provozování živé hry“) stanoví, že: „*Provozovatel zajistí, aby byla účastníkům živé hry v kasinu vždy bezodkladně umožněna současně hra na započítatelných hracích stolech uvedených v povolení k umístění kasina, jejichž provoz byl zahájen*“.
 41. Podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách: „*právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleným herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen*“.
 42. Podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách: „*za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do 50 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle písmene a), b), c), d), e), f), n) nebo r)*“.
 43. Bod 21 výroku IV. základního povolení k provozování živé hry stanoví, že: „*Provozovatel nestanoví další podmínky upravující účast na živé hře a pravidla povolených živých her nad*
- Shodu s prvopisem provedla S. K.

rámeč herního plánu. Zřizuje-li provozovatel uživatelská konta, může zmírnit limity vkladů a výběrů z uživatelského konta a na uživatelské konto, pokud je tato možnost v herním plánu výslovně upravena. Pokud provozovatel vydává návštěvní řád nebo jiný obdobný dokument, nesmí být podmínky v něm stanovené v rozporu s herním plánem.“

44. Podle § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách: „*na budově nebo ve veřejně přístupné vnitřní části budovy, ve které se herní prostor nachází, nesmí být umístěna reklama, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace, zejména slovní, zvukové, pohyblivé, statické, světelné nebo grafické, na provozování hazardních her nebo získání výher*“.

K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí

45. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalobce spatřoval zejména v obsáhlosti (rozhodnutím byl žalobce shledán vinným 21 přestupků v sedmi provozovnách), což dle žalobce činí rozhodnutí nepřehledným a nesystematickým. Soud k tomu předně uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
46. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil námitky žalobce. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je z hlediska jeho struktury koncipováno tak, že nejprve žalovaný vymezil, ze kterých přestupků je žalobce shledán vinným, přičemž jednotlivé přestupky jsou podřazeny pod provozovnu, ve které se jich žalobce dopustil. Dále žalovaný shrnul průběh správního řízení, shrnul odvolací námitky vznesené žalobcem, vymezil právní základ posuzované věci a následně posoudil skutkové a právní otázky vzhledem k argumentaci žalobce. Žalovaný srozumitelným způsobem popsal svá zjištění a žalobci osvětlil, jaké skutečnosti považuje za nesporné. Z napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, jaké stanovisko žalovaný zaujal ke skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí. Žalovaným koncipované vypořádání námitek soud považuje za dostatečné, srozumitelné a odpovídající zákonným požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu.
47. Nepřezkoumatelným pro nepřehlednost a nesystematičnost není ani prvostupňové rozhodnutí. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zcela přehledně koncipováno tak, že na stranách 6 až 15 je popsán zjištěný skutkový stav, přičemž jednotlivé přestupky jsou podřazeny pod konkrétní provozovnu. Na stranách 15 až 18 celní úřad shrnul právní úpravu dopadající na nyní posuzovanou věc a na stranách 18 až 34 shrnul konkrétní provedené důkazy opět pro každou jednotlivou provozovnu samostatně. Na stranách 34 až 56 pak celní úřad provedl právní hodnocení, a to ve vztahu ke každému jednotlivému přestupku uvedenému ve výroku prvostupňového rozhodnutí, přičemž v textu konkrétně označil, k jakému přestupku se příslušné právní hodnocení vztahuje. Na stranách 56 až 59 celní úřad pristoupil k vypořádání návrhů a námitek žalobce, kde konkrétně citoval některé vznesené námitky žalobce. Na stranách 59 až 64 celní úřad odůvodnil druh a výměru správního trestu, přičemž hodnotil povahu a závažnost přestupku (význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen, význam a rozsah následků

Shodu s prvopisem provedla S. K.

přestupku, způsob a okolnosti spáchání přestupku, přitěžující a polehčující okolnosti). Rovněž i samotný výrok rozhodnutí je jasný, srozumitelný, přesný a určitý (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, č. 3268/2015 Sb. NSS). Dle městského soudu je prvostupňové rozhodnutí z pohledu přezkoumatelnosti dostatečně přehledné a je z něj bez jakýchkoliv pochybností zřejmá konkrétní úvaha ke každému jednotlivému vytýkanému přestupku uvedenému ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

48. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaný a celní úřad těmito povinnostmi dostaly. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány: „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43)“.
49. K námitce žalobce, že předkládal celnímu úřadu návrhy na doplnění dokazování, který je však zamítl, aniž by to přesvědčivě odůvodnil, soud předně zdůrazňuje, že žalobce svou námitku v žalobě uvedl v ryze obecné rovině, kdy blíže nespecifikoval a nesdělil, jaké konkrétní návrhy na doplnění dokazování byly celním úřadem bez jakéhokoli odůvodnění zamítnuty. Neuvedl ani, jakým způsobem by uvedené důkazní prostředky případně mohly změnit závěry celního úřadu ve vztahu k vytýkanému jednání. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30). V této souvislosti soud rovněž odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, v němž NSS uvedl následující: „Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§3 správního řádu).“.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

50. Soud tedy ve stejné míře obecnosti, v jaké byla vznesena žalobní námitka konstatuje, že celní úřad v prvostupňovém rozhodnutí postupoval v souladu se shora citovaným usnesením, když v rozhodnutí vypočetl jaké konkrétní důkazní návrhy žalobce v řízení neprovedl, a rovněž tak řádně odůvodnil, proč tak neučinil, když uvedl, že: *„[č]o se týká návrhu obviněného na doplnění dokazování, celní úřad nepřistoupil k provedení důkazu výsledkem navrhovaných svědků - paní Evy Pertl Růtové, nar. 8. 4. 1978 a pana Petra Peška, nar. 28. 9. 1975, neboť skutky, které byly v tomto řízení dokazovány a ze kterých je obviněný tímto rozhodnutím uznán vinným, jsou postaveny najisto. Provedení výsledku těchto osob by s ohledem na skutkový stav, který byl v době kontroly, nemohl na stavu věci nic změnit a výrok rozhodnutí ovlivnit.“* S tímto procesním postupem celního úřadu se tedy soud ztotožňuje a má jej za souladný i se shora zmíněnou judikaturou správních soudů. Soud se ještě dále v rozsudku vyjádří ke konkrétním námitkám žalobce ohledně zjištěného skutkového stavu, a námitce, že tvrzení celního úřadu nemají oporu ve správním spise.
51. Nepřípadná je rovněž námitka žalobce, že správní orgány ve svých rozhodnutích neuvedly, jaké podklady pro vydání rozhodnutí shromáždily a jakým způsobem je zhodnotily. Celní úřad na stranách 18 až 34 prvostupňového rozhodnutí v části výslovně označené jako: *„Provedené důkazy a jejich hodnocení“*, ke každé jednotlivé provozovně uvedl konkrétní podklady, ze kterých při rozhodování ve věci vycházel, a současně u každého jmenovaného dokumentu zároveň provedl jeho hodnocení, a shrnul, co z něj pro ten který skutek vyplývá. V míře odpovídající obecnosti vznesené námitky soud uzavírá, že celní úřad výslovně uvedl, jaké podklady pro vydání rozhodnutí shromáždil, a rovněž tak ke každému takovému podkladu provedl jeho konkrétní vyhodnocení ve vztahu k vytýkaným skutkům.
52. Soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným.

Námitka nezákonného postupu žalovaného při rozhodování o odvolání

53. Žalobce spatřuje nezákonnost postupu žalovaného v tom, že změnil prvostupňové rozhodnutí a rozhodl o předmětu řízení sám, ačkoliv jej měl zrušit a vrátit celnímu úřadu k dalšímu řízení. Žalobce má za to, že mu tím žalovaný upřel možnost podat odvolání proti novému odůvodnění tvrzených pochybení.
54. Žalobcem vznesená námitka poukazuje na porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Její podstatou je, že: *„řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS). K otázce rozsahu ingerence odvolacího správního orgánu do prvostupňového správního rozhodnutí se pak vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023-55, tak, že *„správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Tato zásada (mimo jiné) znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí o řádném opravném prostředku představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odebrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Tato řízení se tedy pojímají dohromady ve svém komplexu. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů proto tvoří jeden celek. Odvolací či rozkladový orgán může nahradit část odůvodnění orgánu prvního*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ (popřípadě doplnit chybějící či strohá odůvodnění) podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). To znamená, že celá věc přechází k rozhodnutí na nadřízený orgán, který odpovídá (ve stejném rozsahu jako správní orgán I. stupně) za správné a úplné zjištění skutkového a právního stavu.“ V rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47, pak Nejvyšší správní soud akcentoval, že: „odvolací správní řízení je přímo určeno k nápravě vad řízení na prvním stupni [...]. Zásada dvojinstančnosti neznámá, že každý jednotlivý závěr správního orgánu musí být přezkoumán v odvolacím řízení, ani že veškeré podklady pro rozhodnutí musejí nejprve „projít“ prvním stupněm, aby se jimi odvolací orgán mohl zabývat. Tato zásada znamená, že rozhodnutí orgánu prvního stupně bude jako celek podrobeno zkoumání zákonnosti a případně také věcné správnosti.“

55. Judikatura rovněž vytyčila celou řadu pravidel, na základě nichž může dojít ke změně rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Přípustnými jsou tak mimo jiné i změny a úpravy samotného výroku napadeného rozhodnutí odvolacím orgánem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 8 As 30/2006-88), přičemž z hlediska zásady procesní ekonomie je takové řešení dokonce žádoucí. Odvolací správní orgán tak může mimo jiné provést především různé opravy a doplnění, jež nemění smysl a obsah výroku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011-127), či upřesnit popis skutku v rozhodnutí o přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34). Za přípustné považuje judikatura i výraznější zásahy do výrokové části rozhodnutí jako je např. změna právní kvalifikace skutku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 4 Ads 104/2012-53), ovšem pouze za podmínky, že tím nedojde ke zpřísnění sankce, ani k rozšíření či zpřísnění právního posouzení deliktu, a odvolací orgán umožní účastníku řízení se k odlišnému právnímu náhledu vyjádřit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS). Opomenout pak nelze ani to, že: „zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu)“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 286/2018).
56. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil prvostupňové rozhodnutí a (nově) rozhodl o předmětu řízení, a že tímto byla žalobci upřena možnost se odvolat. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal odvolací námitky žalobce; přičemž jím zjištěný skutkový stav, jakož i právní posouzení všech skutků zůstalo stejné jako v prvostupňovém rozhodnutí. Je pravdou, že žalovaný změnil výrok I. bod 3., výrok III. bod 1., a výrok V. bod 1. prvostupňového rozhodnutí, avšak pouze v tom smyslu, že použil na jednání žalobce novější právní úpravu, tj. § 123 odst. 1 písm. p) zákona o hazardních hrách ve znění od 1. 1. 2024, neboť tato byla pro žalobce příznivější. Ustanovení §13b odst. 2 písm. a) bod 7 zákona o hazardních hrách ve znění od 1. 1. 2024 stanoví povinnost: „Provozovatel provozující herní prostor je povinen zveřejnit čitelným způsobem na viditelném místě v herním prostoru ukazatel času, a to tak, aby z každé herní pozice a od každého hracího stolu živé bry v herním prostoru byl po celou provozní dobu alespoň 1 viditelný“, tato povinnost odpovídá povinnosti dříve stanovené v § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách ve znění od 15. 6. 2016 do 31. 12. 2023. Na jednání žalobce spočívající ve skutečnosti, že neumístil v jedné z místnosti herního Shodu s prvopisem provedla S. K.

prostoru na viditelném místě ukazatel času (viz výrok I. 3. prvostupňového rozhodnutí), se použije právní úprava dle §13b odst. 2 písm. a) bodu 7 zákona o hazardních hrách ve znění od 1. 1. 2024, což odpovídá přestupku dle § 123 odst. 1 písm. p) zákona ve znění od 1. 1. 2024: „*Provozovatel se dopustí přestupku tím, že nesplní informační povinnost podle § 13b nebo 75*“.

57. Ustanovení §13b odst. 2 písm. a) bod 3 zákona o hazardních hrách ve znění od 1. 1. 2024 stanoví povinnost: „*Provozovatel provozující herní prostor je povinen zveřejnit čitelným způsobem na viditelném místě v herním prostoru povolení k umístění herního prostoru, základní povolení a herní plán všech hazardních her, které jsou v herním prostoru provozovány*“, která odpovídá povinnosti dříve stanovené v § 66 odst. 1 písm. f) zákona o hazardních hrách ve znění do 31. 12. 2023. Na jednání žalobce spočívající ve skutečnosti, že neumístil na viditelném místě v herním prostoru herní plány k živé hře (viz výrok III. 1. a výrok V. 1. prvostupňového rozhodnutí), se použije právní úprava dle §13b odst. 2 písm. a) bod 3 zákona o hazardních hrách ve znění od 1. 1. 2024, což odpovídá přestupku dle § 123 odst. 1 písm. p) zákona o hazardních hrách ve znění od 1. 1. 2024. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řádně svůj postup, tj. provedení korekce aplikované právní úpravy, vysvětlil, a to následně: „*Odvolací orgán dospěl k závěru, že právní úprava vztahující se k výroku I. 1), I. 2), I. 4), II. 1), II. 2), II. 3), II. 4), III. 2), III. 3), III. 4), IV. 1), V. 2), V. 3), V. 4), VI. 1), VI. 2), VII. 1), VII. 2) napadeného rozhodnutí pro odvolatele I. příznivější není, a proto případ posuzoval podle zákona účinného v době spáchání přestupku. Jinak je tomu ovšem v případě přestupku vytrýkanému ve výroku I. 3.), III. 1.), V. 1.) napadeného rozhodnutí, kdy s účinností od 01.01.2024 došlo ve všech uvedených výrocích ke snížení horní hranice sankce z 3.000.000 Kč na 1.000.000 Kč, odvolací orgán proto věc nově posoudil podle právní úpravy účinné v době rozhodování*“. Na daném postupu žalovaného soud neshledává ničeho nezákonného, navíc za situace, kdy použitá novější právní úprava znamenala ve svém důsledku pro žalobce příznivější posouzení věci. Posouzení zjištěného skutkového stavu pak po právní stránce, zůstalo stejné, jak jej učinil celní úřad, pouze v důsledku změny právní úpravy žalovaná provedla i odpovídající změnu, resp. snížení, výše sankce hrozící za porušení příslušné povinnosti.
58. Shora uvedená změna, resp. korekce, právního posouzení věci žalovaným se zákonem předvídaným způsobem adekvátně promítla i do znění textu změnou dotčených výroků u korekcí zasažených skutků, tj. výroků označených pod body I. bod 3.; III. bod 1. a V. bod 1. prvostupňového rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že i z jazykového znění žalovaným změněných výroků určitým a srozumitelným způsobem vyplývá, jaká nová právní úprava byla na ten který dotčený skutek aplikována, a taktéž je zde vždy proveden odkaz na konkrétní zákonná ustanovení, která v dřívější právní úpravě odpovídala nyní žalovanou použité právní úpravě na daný skutek. V případě změny textu výroku prvostupňového rozhodnutí v části označené pod I. bod 1., soud uvádí, že se jednalo toliko o změnu spočívající v upřesnění specifikace jednáním žalobce porušené podmínky (č. 21), jenž byla obsahem rozhodnutí Ministerstva financí, č. j. MF-22994/2017/34-29, toliko žalovaný doplnil, že daná podmínka byla vtělena do výroku IV. předmětného rozhodnutí Ministerstva financí; tudíž změna výroku prvostupňového rozhodnutí v části označené pod I. bod 1., neměla žádný dopad na zjištěný skutkový stav věci a ani na právní posouzení dotčeného skutku.
59. Soud proto uzavírá, že žalovaný napadeným rozhodnutím žalobce nikterak procesně nepoškodil, naopak jeho postup znamenal pro žalobce příznivější posouzení ve věci a

Shodu s prvopisem provedla S. K.

současně zcela odpovídal požadavkům efektivity a hospodárnosti správního řízení; žalovaný jej tedy správně upřednostnil před zrušením prvoinstančního rozhodnutí. Námitka žalobce není důvodná.

K porušení základních práv žalobce

60. Soud neshledal důvodnou ani námitku porušení základních práv žalobce, kdy žalobce namítal, že celní úřad zamítl jeho návrh na provedení ústního jednání. V této souvislosti soud připomíná, že zákon o odpovědnosti za přestupky dle § 80 odst. 1 již nestanoví povinnost nařizovat ústní jednání, nýbrž správní orgán jednání může nařídit. Podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky: *„Správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému.“* V dané věci celní úřad neshledal, že by bylo pro uplatnění práv žalobce nezbytné nařídit ústní ve věci, proto postupoval v souladu s § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a vydal usnesení, jímž návrh žalobce na nařízení ústního jednání zamítl.
61. K nezbytnosti nařízení ústního jednání v řízení o přestupcích se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, a to například ve svém usnesení ze dne 22. 6. 2023, č. j. 9 As 76/2023-21, v němž vysvětlil, že *„obecně podle § 49 odst. 1 správního řádu a § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. NSS již zdůraznil, že v řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání.“* Vedení ústního jednání je tak obecně fakultativní. Nařízení ústního jednání je pak v souladu s § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky na požádání obviněného nutné pouze tehdy, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv, případně i bez žádosti, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Uplatní se zde ovšem správní uvážení správního orgánu, který musí posoudit, zda je ústní jednání nezbytné k uplatnění práv obviněného. Správní orgán proto musí zvažovat, jaké důkazní prostředky bude třeba provést, tedy zda bude možné vycházet pouze z předložených listin, podkladů od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, resp. skutečností známých správnímu orgánu ze své úřední činnosti, které by bylo možné posoudit bez nařízení ústního jednání, nebo bude třeba provádět výslech svědků či obviněného v rámci nařízeného ústního jednání (JEMELKA, Luboš. § 80 [Ústní jednání]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 697).
62. V nyní posuzované věci nenastala žádná z výše uvedených situací, tj. potřeba provádět výslech svědků či obviněného v rámci nařízeného ústního jednání. Ze správního spisu vyplývá, že v rámci svého vyjádření k oznámení o zahájení řízení ze dne 5. 5. 2020 (evidované pod č. j. 229156-4/2020-510000-12) žalobce navrhl, aby celní úřad: *„nařídil ústní jednání ke každé skupině tvrzených pochybení se shodnými znaky, neboť je přesvědčen, že je to nezbytné pro zjištění stavu věci a vyjasnění přístupu Účastníka“*, a dále navrhl předvolat *„odpovědnou osobu Účastníka, která bude disponovat znalostmi o kasinech Účastníka a všech provozovaných živých hrách, jejich organizaci či nastavení, ekonomických parametrech živých her a způsobu, jakým jsou v nich vykonávány jednotlivé činnosti související s provozem hazardních her“*. To vše s odůvodněním že takový postup je obvyklý u jiných celních úřadů v podobných řízeních. Celní úřad usnesením ze dne 28. 7. 2020, č. j. 229156-6/2020-510000-12, návrh žalobce zamítl s tím, že: *„obviněný v žádosti neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, kterými by prokazoval, že právě ústní jednání ke každé skupině pochybení se shodnými znaky je*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

v daném případě potřebné ke zjištění stavu věci a vyjasnění přístupu obviněného. Součástí vyjádření byl mimo jiné návrh obviněného na nařízení ústního jednání, v jehož rámci požaduje obviněný vyslechnutí osob, které však nebyly řádně identifikovány. Obviněný neuvádí žádná konkrétní jména osob (totožnost osob), jejichž výsledky by měl celní úřad dle obviněného provést.“ Celní úřad uzavřel, že konání ústního jednání není nezbytné k realizaci práv žalobce. Soud se ztotožňuje s tímto závěrem celního úřadu a má shodně za to, že nařízení ústního jednání nebylo, s ohledem na v ryze obecné rovině formulované návrhy na doplnění dokazování žalobce, nezbytné pro zjištění skutkového stavu věci. Žalobce přitom byl v oznámení o zahájení řízení ze dne 17. 4. 2020, č. j. 229156-4/2020-510000-12, výslovně poučen o tom, že má právo „požádat o nařízení ústního jednání, v takovém případě musí účastník řízení dostatečně podrobně odůvodnit, v čem je ústní jednání nezbytné k uplatnění jeho práv.“ Soud opakuje, že žalobce nařízení ústního jednání odůvodnil pouze obecně tím, že je nezbytné pro zjištění stavu věci a vyjasnění přístupu žalobce, nesdělil však žádné konkrétní okolnosti a jakou konkrétní osobou by mohly být při ústním jednání objasněny; resp. jaké skutkové okolnosti zjištěné celním orgánem v dané věci mají být navrženými důkazy vyvráceny či zpochybněny. Žalobce měl možnost vyjádřit své stanovisko k listinám založeným ve spise písemně, činit jakákoliv podání včetně předkládání důkazů a vyjadřovat se ke zjištěním celního úřadu. Toho ostatně také využil. Konečně, ani v rámci nyní podané žaloby žalobce neuvádí ani neprokazuje, jakým způsobem byl nenařízením ústního jednání zkrácen na svých právech nebo jaké skutečnosti by sdělil nad rámec již uvedených, které by byly způsobilé zvrátit celním úřadem zjištěný skutkový stav. K návrhu žalobce předvolat odpovědnou osobu, konstatuje soud ve shodě s celním úřadem, že žalobce neuvedl totožnost odpovědné osoby, tak aby ji mohl celní úřad vůbec předvolat.

63. K námitce žalobce vznesené v ryze obecné rovině, že celní úřad a žalovaný porušily zásadu hospodárnosti a nevyřizovaly věc bez zbytečných průtahů, konstatuje soud v míře obecnosti odpovídající vznesené námitce, že žalobce ani netvrdil, jakým způsobem by mělo jím vytýkané porušení zásady hospodárnosti negativně zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv. Soud upozorňuje, že žalobce námitku nehospodárnosti řízení formuloval tak, že celnímu úřadu vytkl, že projednával nejstarší přestupky uvedené v prvostupňovém rozhodnutí 3 roky a žalovaný posuzoval podané odvolání téměř 2 roky, čímž byl žalobce ponecháván v nejistotě; dle názoru soudu takto uplatněná námitka nesporně uplynutí promlčecí doby v řízení. Nicméně se soud pro úplnost vyjádří i k případnému uplynutí promlčecí doby. Žalobce se v dané věci přestupků dopustil v období srpen až prosinec 2019 (od 6. 8. 2019 do 9. 12. 2019). Délka promlčecí doby činí v daném případě 3 roky, neboť jde o přestupky, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč dle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Celní úřad v průběhu tříleté promlčecí lhůty vydal oznámení o zahájení řízení dne 17. 4. 2020, č. j. 229156-4/2020-510000-12, čímž mu započala běžet nová promlčecí lhůta. Celní úřad tak měl prvostupňové rozhodnutí vydat nejpozději do 17. 4. 2023, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno již dne 16. 9. 2022, tj. v rámci běhu promlčecí doby. Vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 16. 9. 2022 započala opět běžet nová promlčecí doba, a žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno rovněž při jejím zachování, a to dne 27. 2. 2024. Přičemž ani tzv. maximální promlčecí doba dle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, věta za čárkou: „odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání“, rovněž v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí dne 27. 2. 2024 pro žádný z dotčených přestupků neuplynula.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

64. Soud shledal námitku žalobce ohledně nenařízení ústního jednání, porušení procesních práv a zásady hospodárnosti řízení žalobce nedůvodnou.

K námitkám ohledně neumožnění živé hry v kasinu

65. Námitky žalobce uvedené v žalobním bodě k údajnému neumožnění živé hry v kasinu a v žalobním bodě ohledně chybějícího zákonného ustanovení se překrývají, soud je proto vypořádá zároveň. Žalobce zejména nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že u každého započitatelného stolu živé hry musí být přítomen jeden krupiér. Namítal, že takové tvrzení nemá žádnou oporu v zákoně o hazardních hrách, ani v základním povolení. Výklad celního úřadu a žalovaného tak jde nad rámec zákona a povinností stanovených v základním povolení. Dle žalobce je ponecháno na uvážení jednotlivých provozovatelů kasin, jaký systém obsluhy ve svých provozovnách nastaví. Uvedl, že judikatura citovaná v napadeném rozhodnutí vychází z odlišných skutkových okolností. Ve všech případech posuzovaných správními soudy se v provozovnách nacházela pouze jedna osoba na celé kasino, což ovšem nebyl případ provozoven žalobce, kde se vždy nacházely aspoň dvě osoby.
66. Soud konstatuje, že výkladem ustanovení § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, jakož i výkladem podmínky stanovené v základním povolení, tj. umožnit bezodkladně a současně živou hru u všech započitatelných stolů, se správní soudy včetně Nejvyššího správního soudu mnohokrát zabývaly. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 9. 2020, č. j. 6 As 196/2020-32 (dále také „rozsudek ve věci Gold Happy Day“) poukázal na to, že: „Podle § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách musí být v kasinu umožněna hra nejméně u 3 hracích stolů živé hry, a to po celou provozní dobu kasina. Zákonodárce tedy vyžaduje, aby v kasinu byla jako hlavní činnost provozována živá hra (§ 68 odst. 1 zákona o hazardních hrách), čímž odlišuje kasino od herny, ve které je jako hlavní činnost provozována technická hra (§ 67 odst. 1 zákona o hazardních hrách). Po celou provozní dobu kasina vymezenou v povolení k umístění kasina tak musí být účastník hazardní hry umožněno si kdykoliv zahrát hru živé hry u kteréhokoli povoleného stolu živé hry. Tímto opatřením má být docíleno, že z pohledu zákona zůstane provoz živé hry hlavní činností kasina. Ačkoliv i v kasinu může vedle živé hry docházet k provozu technických her, je tato vedlejší činnost limitována stanovením minimálního počtu stolů, u kterých musí být po celou dobu provozu kasina umožněna živá hra povolená v souladu s § 98 odst. 2 zákona o hazardních hrách (tzv. započitatelné stoly živé hry). Na tyto počty hracích stolů živé hry jsou dále navázány limity pro počty herních pozic technické hry, které mohou být v kasinu povoleny. Není tedy pochyb o tom, že živá hra musí být v kasinu umožněna současně na všech započitatelných stolech živé hry.“ Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ve věci Gold Happy Day uzavřel, že v provozovně stěžovatelky nebyl u žádného stolu živé hry přítomen krupiér, který by byl schopen živou hru aktivně nabízet, a obsluha provozovny (v počtu jednoho zaměstnance) byla vytížena jinými činnostmi spojenými s provozem kasina. Za dané situace pak Nejvyšší správní soud shledal závěr krajského soudu, že podmínka umožnění hry nejméně u 3 stolů živé hry po celou dobu provozu kasina nebyla v daném případě naplněna, za zcela správnou, tudíž na straně stěžovatele (kasina) došlo k porušení § 68 odst. 1 a 4 zákona o hazardních hrách. Z recentních rozsudků lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2024, č. j. 3 As 168/2022-37, ve kterém Nejvyšší správní soud shrnul: „..., že se výkladem § 68 odst. 4 ZoHH opakovaně zabýval, a to jak v rozsudku ve věci Gold Happy Day, tak např. v rozsudcích ze dne 11. 4. 2023, č. j. 3 As 367/2020 - 36, odst. [26] a násl., či ze dne 1. 2. 2023, č. j. 7 As 291/2022 - 40, odst. [13] a násl., případně v nedávné době v rozsudcích ze dne 2. 2. 2024, č.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

j. 7 As 209/2023 - 37, odst. [16] a násl., nebo ze dne 17. 1. 2024, č. j. 4 As 54/2022 - 40, odst. [29] a násl. Závěry napadeného rozsudku, podle nichž z účelu právní úpravy živé hry vyplývá, že je nezbytné, aby měl každý stůl živé hry svého krupiéra po celou provozní dobu kasina, se zcela shodují s interpretací ustanovení § 68 odst. 4 ZoHH, jak ji pojímá nadepsaná judikatura. V projednávané věci Nejvyšší správní soud nevidí důvod se od této rozhodovací praxe odchýlit.“ (pozn. potvrzení provedeno soudem).

67. Lze tedy shrnout, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že pro splnění podmínky umožnit živou hru bezodkladně a současně na všech započitatelných stolech živé hry, je zapotřebí, aby každý stůl živé hry měl přítomného svého krupiéra. Soud tedy nevešel na námitku žalobce, že výklad žalovaného a celního úřadu jde nad rámec zákona a základního povolení, a že podmínku „jeden stůl = jeden krupiér“ nelze dovozovat ze smyslu a účelu zákona o hazardních hrách. Důvodová zpráva k zákonu o hazardních hrách stanoví, že: „Zákon dále stanovuje, že společně s každým hracím stolem živé hry lze provozovat maximálně dalších 10 herních pozic technické hry. Zákon tak dává provozovateli kasina možnost umístit si do herního prostoru i větší počet technických zařízení, avšak za podmínky otevření dalšího hracího stolu. Zákon současně stanovuje povinnost umožnit po celou provozní dobu hru minimálně u tří hracích stolů živé hry, což má zabránit vzniku tzv. kvazikasin, kdy se jedná fakticky o hernu, avšak provozovanou pod označením kasino. Ve spojení s ostatními ustanoveními nového zákona je účelem tohoto ustanovení, obdobně jako je tomu u herny, v duchu názorů Evropské unie a i Ústavního soudu České republiky (provozování hazardních her je stavěno na okraj běžné společnosti), rozumně regulovat výskyt a konečné umístění kasin na území daných obcí, které nebylo doposud řádně regulováno. Stanovení limitů počtu herních pozic technické hry a počtu herních stolů živé hry v kasinu také zcela koreluje se závěry odborných studií, v rámci nichž bylo dospěno k závěru, že škodlivá není koncentrace hazardních her, ale jejich dostupnost, tj. možnost navštívit kasino na každém rohu ulice.“. Soud v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu má za to, že smyslem a účelem zákona o hazardních hrách, zejména podmínky stanovené v § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, je regulovat provoz hazardních her tím způsobem, že pokud provozovatel dostane povolení k provozu kasina, jehož hlavní činnosti má být právě živá hra, je povinností provozovatele zajistit, aby byl vždy, resp. po dobu provozu, pro každý započitatelný stůl živé hry, zajištěn krupiér, jenž bude živou hru aktivně nabízet. Toto opatření má předejít tomu, aby v provozovně kasina bylo hlavní činnosti hraní technických her, a nikoliv her živých. Přičemž možnost provozovatele umístit do kasina technické zařízení je navázaná na počet započitatelných stolů živé hry. Je tedy zřejmé, že zákonodárce zamýšlel počet technických zařízení omezovat počtem stolů živé hry. Ostatně i Ústavní soud ve svém usnesení sp. zn. I. ÚS 1013/23 ze dne 30. 5. 2023 uvedl: „Je to právě požadavek neustálého dodržování principu "jeden stůl živé hry, jeden krupiér", který má v souladu s klíčovým účelem zákona o hazardních hrách zajistit, aby provoz kasina byl hospodářsky nákladný - aby nevznikala kvazikasina, v nichž jde předně o provoz technických herních zařízení, nikoliv živých her. Nesouhlasí-li stěžovatelka s uvedeným výkladem a stanoveným smyslem zákonného ustanovení, neznamená to automaticky, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces či že jí byly uloženy povinnosti nad rámec zákona. Správní soudy se s jejími námitkami srozumitelně a logicky vypořádaly, čímž její základní právo na soudní ochranu bez dalšího naplnily.“.
68. Soud tak nevešel na námitku žalobce, že požadavek žalovaného na přítomnost krupiéra u každého z povolených stolů živé hry v provozní době kasina je nezákonný a jde o nepřípustný zásah do jeho podnikání, ani na námitku, že výše uvedený výklad zákona Shodu s prvopisem provedla S. K.

porušuje princip právní jistoty a čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2, 3, čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Jak bylo uvedeno výše, povinnost provozovatele kasina zajistit, aby každý stůl živé hry měl svého krupiéra vyplývá z účelu právní úpravy hazardních her a byl zcela aprobován i bohatou a ustálenou judikaturou správních soudů. Soud nevešel ani na argumentaci žalobce, že rozhodnutí správních soudů vycházejí z odlišných skutkových okolností, kdy se v provozovnách nacházela pouze jedna osoba na celé kasino, zatímco v případě žalobce se v provozovně vždy nacházely alespoň dvě osoby. Nejvyšší správní soud se zabýval i případy, kdy se v provozovně nacházely dvě osoby a měly obsluhovat tři stoly živé hry. Poukázat lze např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 209/2023-37, ze dne 2. 2. 2024, ve kterém Nejvyšší správní soud posuzoval porušení povinnosti dle § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách právě žalobcem, a uvedl: *„Soud předesílá, že stěžovatelce byla uložena pokuta za spáchání přestupku dle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách, podle něhož se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje kasino v rozporu s § 68 téhož zákona. Podle správních orgánů stěžovatelka porušila zákon tím, že v kasinu v rozhodné době provozovala tzv. „živou hru 3 kola štěstí“, přičemž chod kasina byl zajištěn pouze dvěma osobami (obsluze živé hry se věnovala pouze jedna z nich) a další obsluha byla v pohotovosti na telefonu... Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že správní orgány a návazně i krajský soud provedly správný výklad § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách.“* Pokud tedy žalobce argumentoval tím, že koncipoval svůj podnikatelský model provozování kasin se dvěma přítomnými osobami, které jsou vyškoleny a schopny zastávat všechny pozice v kasinech, a v případě zvýšené návštěvnosti jsou připraveny další osoby na telefonu, shledává ji soud rozpornou s výše citovaným výkladem § 68 zákona o hazardních hrách, správní judikaturou a odkazuje i na usnesení Ústavního soudu III. ÚS 937/24 ze dne 28. 5. 2024, v němž se Ústavní soud k obdobné argumentaci žalobci jednoznačně vyjádřil následovně: *„Tvrdí-li stěžovatelka nedostatečné vypořádání se s její argumentací a předloženými důkazy, resp. namítá-li nedostatečně zjištěný skutkový stav, jde ve své podstatě o snahu prosadit odlišný výklad zákona založený na představě, že k provozování kasina postačuje též "krupiér na telefonu", resp. že obsluhování několika živých her je možné prostřednictvím jednoho krupiéra. Tento právní výklad však soudy odmítly, přičemž samotný skutkový stav spočívající v nedostatečném počtu v současnou dobu přítomných krupiérů u živých her nijak sporný nebyl.“* Daná námitka je tak nedůvodná.

K nesprávně zjištěnému skutkovému stavu

69. V souvisejícím žalobním bodě žalobce namítal, že celní úřad při svých závěrech vycházel z neúplně zjištěného skutkového stavu a svých domněnek, neboť neprovedl kontrolní hru. Žalobce namítal, že příslušníci celního úřadu si živou hru v kasinech či provozovnách 4, 6 a 7 ani nezahráli. Soud konstatuje, že v případě provozovny 6 se jednalo o porušení povinnosti dle § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, v době provádění kontroly byli přítomni 2 zaměstnanci na 3 hrací stoly živé hry BONVER KOLO ŠTĚSTĚNÝ a 30 technických zařízení. V případě provozovny 4 a 7 se jednalo o porušení povinnosti dle bodu 15 výroku IV. základního povolení k provozování živé hry, dle kterého *„provozovatel zajistí, aby byla účastníkům živé hry v kasinu vždy bezodkladně umožněna současně hra na započítatelných hracích stolech uvedených v povolení k umístění kasina, jejichž provoz byl zahájen.“* V provozovně 4 byli v době kontroly přítomni 2 zaměstnanci kasina, a nacházelo se zde 5 započítatelných hracích stolů živé hry BONVER KOLO ŠTĚSTĚNÝ (přístup k nim byl zamezen nataženou páskou) a 45 technických zařízení. V provozovně 7 se nacházel tříčlenný personál zajišťující obsluhu kasina a dále 1 osoba v kanceláři a 1 technik, a bylo zde přítomno 7 započítatelných hracích stolů živé hry BONVER KOLO

Shodu s prvopisem provedla S. K.

ŠTĚSTĚNY (přístup k nim byl zamezen nataženou páskou) a 70 technických zařízení. Soud ze správního spisu ověřil, že výše uvedený skutkový stav odpovídá založeným podkladům (fotografie, audiovizuální nahrávka a kontrolní protokol), ze kterých správní orgány ve správním řízení vycházely. Ostatně žalobce ani nenamítal, že by zjištěné počty zaměstnanců či hráčích stolů v provozovnách neodpovídaly skutkovému stavu, ze kterého vycházely správní orgány. S ohledem na uvedené výše v bodech 66. až 68. rozsudku ke smyslu a účelu právní úpravy regulující provozování kasin, se soud ztotožňuje se závěry celního úřadu, že i bez provedení živé hry bylo zřejmé, že došlo k porušení povinnosti dle § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách a dle bodu 15. výroku IV. základního povolení. Bylo totiž zřejmé, že již počet přítomných zaměstnanců neodpovídá počtu hráčích stolů živé hry, čímž nebyla dodržena podmínka dovozená judikaturou Nejvyššího správního soudu (a aprobovaná i Ústavním soudem), že každý stůl živé hry má mít svého krupiéra po celou provozní dobu kasina.

70. K námitce žalobce, že tvrzení celního úřadu nemá oporu ve správním spise, konkrétně tvrzení, že žalobce: „v Kasinu 1 nezveřejnil čitelným a viditelným způsobem po celou dobu účasti účastníka hazardní hry na technické hře ukazatel délky účasti na hazardní hře a celkový přehled čistých proher od aktivace uživatelského konta“ a tvrzení: „v Kasinu 1 neumístil v jedné z místností herního prostoru, kde se nacházelo pět technických zařízení, na viditelném místě ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře, a z této místnosti nebyl k vidění ani ukazatel času umístěný v jiné místnosti“, konstatuje soud, že ověřil, že naopak tyto skutečnosti ze správního spisu vyplývají. Skutečnost, že žalobce nezveřejnil čitelným a viditelným způsobem ukazatel délky účasti na technické hře a celkový přehled čistých proher od aktivace účtu, je doložena audiovizuálním záznamem ze dne 6. 8. 2019 a fotodokumentací, z nichž totiž není patrné, že by v provozovně byl umístěn ukazatel délky účasti na technické hře a celkový přehled čistých proher od aktivace účtu a žalobce zároveň nepředložil žádný důkaz, jímž by uvedené vyvrátil. A skutečnost, že žalobce v provozovně 1 neumístil v herním prostoru ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře vyplývá z fotodokumentace ve správním spise pořízené dne 6. 8. 2019 v dotčené provozovně, jelikož zde opět není sporný ukazatel zachycen a žalovaný žádným důkazním návrhem uvedené nevyvrátil.

71. Soud tak nevešel na námitky žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

K chybné právní kvalifikaci

72. Žalobce namítal, že celní úřad shledal porušení povinnosti dle § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách při provozování živé hry v provozovnách 1, 3, 5 a 6 a kvalifikoval toto jednání jako přestupek dle § 123 odst. 3 písm. g) téhož zákona. Zatímco v případě živé hry v provozovnách 2, 4 a 7 se jednalo o porušení bodu 15. výroku IV. základního povolení, a tudíž spáchání přestupku dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách. Žalobce namítal, že celní úřad jedno a totéž jednání posuzuje jednou jako porušení zákona o hazardních hrách a podruhé jako porušení základního povolení. Přičemž upozornil na to, že za přestupek dle § 123 odst. 3 písm. c) zákona o hazardních hrách je stanovena sazba pokuty až do výše 50 000 000 Kč, zatímco za přestupek dle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách je sazba pokuty nižší do 3 000 000 Kč. Žalobce v tomto spatřoval nepřipustné zvyšování horní hranice pokuty a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2021, č. j. 2 As 236/2020-45, a na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2022, č. j. 51 Af 50/2020-39.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

73. Podle § 68 odst. 6 zákona o hazardních hrách: „V kasinu, ve kterém je provozována technická hra, může být s každým dalším hracím stolem živé hry, provozovaným nad minimální počet stanovený v odstavci 4, provozováno nejvýše 10 povolených herních pozic technické hry. To neplatí pro kasino, ve kterém je po celou provozní dobu kasina umožněna hra nejméně u 10 hracích stolů živé hry.“.
74. K identické problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém nedávném rozsudku ze dne 30. 1. 2026, č. j. 7 As 260/2024-42, jež se týkal totožných účastníků řízení. Zde žalobce rovněž sporoval otázku týkající se právní kvalifikace obdobného jednání, které mu je žalovaným vytýkáno i v nyní posuzované věci. V bodu [14] citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud uzavřel, že „že § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách i bod 15 výroku IV. Základního povolení živé hry stanoví totožnou povinnost provozovatele kasina spočívající v umožnění současné živé hry u hracích stolů k dané živé hře sloužících. Stěžovatel však správně poukázal na to, že tento principiální překryv daných povinností ovšem v nyní projednávané věci neznamená, že by „Základní povolení živé hry žalobce doslova tuto zákonnou povinnost do svého textu převzalo“, jak dovodil krajský soud. Je třeba si totiž uvědomit, že zatímco zákon vztahuje dodržení povinnosti zajištění současné živé hry k počtu „nejméně tří hracích stolů“, Základní povolení živé hry vyžaduje zajištění současné hry u všech stolů uvedených v „povolení k umístění kasina“. V tomto povolení (rozhodnutí Obecního úřadu Čížov ze dne 19. 8. 2018, č. j. 587117/2018/0002-2) je přitom v posuzovaném případě umožněn provoz pěti hracích stolů. Stěžovatel má tedy pravdu, pokud argumentuje, že norma obsažená v povolení obsahuje v tomto konkrétním případě přísnější povinnost než zákon, a tudíž na základě vztahu speciality – obecnosti je třeba hodnotit dodržování povinností žalobce (provozovatele) právě optikou daného povolení, které individuálně, nad rámec minimálních zákonných požadavků, upravuje provoz jeho kasina. Případné nerespektování povinností vyplývajících z povolení proto naplňuje skutkovou podstatu podle § 123 odst. 1 písm. c) věta první zákona o hazardních hrách, spočívající v provozování „hazardní hry v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení“, a je sankcionováno zákonnou sazbou až do výše 50.000.000 Kč ve smyslu § 123 odst. 7 písm. a) zákona“ (důraz přidán soudem). Citovaný právní závěr Nejvyššího správního soudu lze bez dalšího vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. K žalobcem poukazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2021, č. j. 2 As 236/2020-45, městský soud uvádí, že v tomto rozsudku kasační soud vyslovil, že nelze uznat vinným provozovatele hazardní hry za porušení podmínky uvedené v základním povolení, plyne-li tato podmínka přímo ze zákona. V tomto rozsudku však Nejvyšší správní soud posuzoval jiný přestupek (zveřejnění celkového přehledu čistých proher) a nijak se tak nevyslovil k problematice „nejméně „x“ hracích stolů“, jak to učinil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku sp. zn. 7 As 260/2024.
75. Soud zdůrazňuje, že žalobci byla základním povolením stanovena povinnost: „Provozovatel zajistí, aby byla účastníkům živé hry v kasinu vždy bezodkladně umožněna současně hra na započítatelných hracích stolech uvedených v povolení k umístění kasina, jejichž provoz byl zahájen“, přičemž v povolení k umístění kasina pro provozovnu 2 byl žalobci povolen provoz 6 stolů živé hry a tomu odpovídající počet 54 technických zařízení. V provozovně 4 byl žalobci základním povolením ve spojení s povolením k umístění kasina povolen provoz 5 započítatelných stolů živé hry (a tomu odpovídající počet 45 technických zařízení), a v provozovně 7 byl žalobci povolen provoz 7 stolů živé hry (a tomu odpovídající počet 70 technických zařízení). Soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na stranu 30 až 31 žalobou napadeného rozhodnutí, kde jsou skutkové okolnosti zjištěné při kontrole provozoven podrobně popsány včetně odkazu na podklady, ze kterých Shodu s prvopisem provedla S. K.

skutkové okolnosti vyplývají. Soud shodně s judikaturou správních soudů akcentuje, že základním povolením ve spojení s povolením k umístění kasina dochází ke konkretizaci zákonné povinnosti, přičemž se tak děje v souladu se smyslem a účelem zákona o hazardních hrách, tedy zabránit vzniku tzv. „kvazikasina“, v nichž jde předně o provoz technických herních zařízení, nikoliv živých her (usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2023, sp. zn. I. ÚS 1013/23, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2023, č. j. 3 As 367/2020-36). Pokud tedy žalobce např. v provozovně 7 měl povolen provoz 7 stolů živé hry, měl dle bodu 15. výroku IV. základního povolení povinnost umožnit hru na započitatelných hracích stolech, tj. na všech těchto 7 stolech, jelikož speciální úprava obsažená v povolení, byť obsahuje přísnější povinnost než zákon, má před obecnou zákonnou úpravou přednost. Soud tedy nevěšel na argumentaci žalobce, že základní povolení stanovilo totožnou povinnost jako zákon v § 68 odst. 4, a jediným důsledkem bylo zvyšování sazby pokuty.

76. Soud doplňuje, že taková konkretizace a individualizace povinnosti plynoucí ze zákona, pokud je v souladu s účelem zákona, je přípustná nebo dokonce nezbytná, jak ostatně uvedl nejvyšší správní soud v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 7. 10. 2021, č. j. 2 As 236/2020-45: *„Obsah podmínek provozování hazardní hry v základním povolení tedy není na vůli ministerstva, nýbrž vyplývá právě ze smyslu a účelu základního povolení – tím je individualizace zákonných povinností provozovatele v těch ohledech, v jakých je to nezbytné, nikoli opakování obecných pravidel uvedených v zákoně.“*. Jak již uvedeno shora v daném případě se nejedná o prosté zopakování zákonem stanovené povinnosti v § 68 odst. 4 zákona v základním povolení.
77. Soud proto ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

Ke stanovení minimální výše nákupu hodnotových žetonů

78. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem celního úřadu, že nastavením živé hry NAETH (NEW ACTION EASY TEXAS HOLD'EM) s minimální výší nákupu hodnotových žetonů ve výši 25 000 Kč porušil podmínku bodu 21. výroku IV. základního povolení, podle které: *„provozovatel nestanoví další podmínky upravující účast na živé hře a pravidla povolených živých her nad rámec herního plánu“*. Žalobce namítal, že celní úřad se mýlí, pokud ve stanovení minimální výše nákupu hodnotových žetonů spatřuje další podmínku účasti na živé hře. Dle žalobce stanovení minimální výše nákupů hodnotových žetonů je pouze technické opatření, které má zajistit plynulost hry, a které je aplikováno před tím, než účastník přistoupí k živé hře. Uvedl, že zákon ani základní povolení nestanoví, v jaké výši smí být minimální částka pro nákup hodnotových žetonů.
79. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí shodnou odvolací námitku žalobce vypořádal následovně: *„Lze tak souhlasit s celním úřadem, že pokud odvolatel stanovil, že účastnit se na živé hře lze pouze v případě pořízení nákupu hodnotových žetonů v minimální výši 25.000 Kč, stanovil tak podmínku nad rámec základního povolení, potažmo herního plánu. Odvolatel uvedl, že rozhodnutí o minimální výši částky pro nákup žetonů je pouze administrativním opatřením, které záleží výlučně na uvážení kontrolované osoby (odvolatele) a jejích obchodních záměrech. Živá hra odvolatele je koncipována jako zábava pro movitější klientelu, čemuž odpovídá i příslušné nastavení požadavků pro účast na těchto hrách. Tímto nastavením se záměrně vymezuje okruh potenciálních zájemců o hazardní hry, což se zdá být i smyslem aktuální zákonné úpravy hazardních her. Odvolatel tímto opatřením zajišťuje, aby živá hra byla vzhledem ke své specifčnosti určena primárně pro fyzické osoby s vyššími příjmy, které*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

těmto osobám umožní účast na živé hře na úrovni, která odpovídá tomuto druhu hazardní hry...Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že odvolatel chtěl vytvořit podmínku přístupnosti k živé hře, což nelze označit za pouhé administrativní opatření, ale poměrně zásadní skutečnost, která je navíc v rozporu s předmětným ustanovením základního povolení, přičemž odvolatel tak jednal v rozporu s výrokem IV. bodem 21 základního povolení k provozování živé hry a dopustil se tak přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách. Odvolatel se tak snaží selektovat potencionální zájemce o živou hru, což v konečném důsledku může působit jako obcházení podmínek pro provoz kasina. Lze uvést, že provozovatel hazardních her má jen velmi málo možností, jak ovlivnit preference hráčů a že je čistě na jejich volbě, zda si zahrají živou nebo technickou hru. Zde ovšem odvolatel preference hráčů ovlivňuje velmi výrazně a v zásadě cíleně vytvořil podmínku, díky které snižuje potencionální zájemce o živou hru. V předmětné provozovně se nacházely 3 stoly živé hry, a pokud díky této podmínce nejsou zájemci o živou hru, odvolatel tak prakticky provozuje hernu, ale s výhodnějšími podmínkami pro kasino.“ (pozn. potvrzení provedeno soudem). S výše uvedeným logickým závěrem žalovaného a celního úřadu, že se jedná o podmínku omezující účast na živé hře, což je v rozporu se základním povolením, se soud zcela ztotožňuje. Tím, že žalobce pro účast v živé hře stanovil povinnost nákupu hodnotových žetonů v minimální částce ve výši 25 000 Kč, bezpochyby podmínil účast na živé hře jen pro movitější zájemce, tj. jen pro ty, kteří disponují hodnotovými žetony v jím určené minimální výši, čímž stanovil další podmínku účasti na živé hře nad rámec základního povolení nebo herního plánu. Jednal tak v rozporu s bodem 21. výroku IV. základního povolení a dopustil se přestupku dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách. Soud proto námitku žalobce shledal nedůvodnou.

K chybějícímu zákonnému zmocnění k provedení kontroly a chybějící společenské škodlivosti

80. Žalobce dále namítal, že celní úřad provedl kontrolní živou hru, avšak bez zákonného zmocnění. Odkázal na § 8 písm. b) kontrolního řádu, dle kterého: „kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly dále oprávněn provádět kontrolní nákupy, odebírat vzorky, provádět potřebná měření, sledování, prohlídky a zkoušky“, dle žalobce se zkouškou rozumí pouze ověřování fyzikálních, chemických a jiných parametrů zkoumaných látek. Dle žalobce tedy celní úřad nebyl oprávněn k provedení kontrolní živé hry v kasinu podle kontrolního řádu, žalobce rovněž odkázal na komentářovou literaturu. Přičemž podle § 120 zákona o hazardních hrách je dozorující orgán oprávněn provádět zkoušky technických zařízení, a nikoliv kontrolu her živých.
81. Soud na výše uvedenou argumentaci žalobce nevěšel. Žalovaný měl v žalobou napadeném rozhodnutí za to, že při vyzkoušení živé hry kontrolující osobou se jedná o kontrolní nákup ve smyslu § 8 písm. b) kontrolního řádu, rovněž odkázal na komentářovou literaturu, dle které: „výše uvedená oprávnění se uplatní jak při kontrolách zaměřených na sledování jakosti a množství nabízených výrobků či služeb, tak např. při kontrolách dodržování různých emisních limitů a dalších požadavků v ochraně životního prostředí a lidského zdraví (znečištění odpadních vod, znečištění ze zdrojů znečištění ovzduší, hluková zátěž, plocha holin, zakmenění lesních porostů atp.)“ [viz Jelínková J., *Kontrolní řád: praktický komentář*, Wolters Kluwer, Praha 2016, str. 40]. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že činnost kontrolující osoby spočívající ve skutečnosti, že si tato zahrála živou hru (tj. využila nabízenou službu a sledovala kvalitu jejího provedení) spadá pod zákonem stanovený pojem kontrolní nákup ve smyslu § 8 písm. b) kontrolního řádu. Kontrolující osoba si vyzkoušela službu nabízenou žalobcem – živou hru, aby tak byla schopna řádně posoudit

Shodu s prvopisem provedla S. K.

kvalitu jejího provedení. Ovšem i v případě, že by se soud ztotožnil s pojetím žalobce, že při vyzkoušení živé hry se jedná o zkoušku, není důvod pojetí zkoušky dle § 8 písm. b) kontrolního řádu omezovat pouze na ověřování fyzikálních, chemických a jiných parametrů látek, jak se snaží restriktivně dovodit žalobce. Nadto v některých provozovnách si kontrolující osoba živou hru ani nezahrála, neboť po provedeném sledování a prohlídce prostor, případně z výpovědi pověřené osoby bylo zřejmé, že počet zaměstnanců žalobce (krupiérů) neodpovídá počtu stolů živé hry tak, aby žalobce dostál své povinnosti zajistit účastníkům živé hry bezodkladně a současně hru na všech započitatelných hracích stolech.

82. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že nebyla naplněna materiální stránka přestupků. Žalobce pouze v obecné rovině namítal, že celní úřad ani žalovaný se nezabývali naplněním materiálního znaku přestupku. Uvedl, že zde byly dány okolnosti, které naplnění materiálního znaku přestupku vylučovaly. Soud konstatuje, že žalobce neuvedl žádné konkrétní, svým způsobem v dané věci výjimečné, okolnosti, které by společenskou škodlivost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly, ani soud v daném případě žádné takové okolnosti neshledal. Soud zcela souhlasí se žalovaným, který v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že materiální stránka přestupku je dána zájmem na ochraně společnosti před rizikem finančních a morálních dopadů hráčství, zejména ochrana před výskytem patologického hráčství neboli gamblerství. Soud konstatuje, že námitkou chybějící společenské škodlivosti v případě porušení povinnosti dle § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách se Nejvyšší správní soud zabýval v již citovaném rozsudku sp. zn. 7 As 209/2023, přičemž ji neshledal důvodnou: *„Nejvyšší správní soud neshledává nic nezákonného ani na závěrech správních orgánů a krajského soudu stran materiální stránky daného přestupku. Správní orgány a návazně krajský soud správně akcentovaly povahu daného jednání a jeho důsledky. Jak přitom zdůrazňuje i judikatura Ústavního soudu, hazardní hry mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. Herny, lákající k okamžitým a zdánlivě snadným výhrám, se staly typickým koloritem nejen předměstí českých měst, ale i jejich center, jakož center menších obcí, a to se všemi navazujícími společensky škodlivými aktivitami. Představují tak ohrožení veřejného pořádku a pokojného soužití v obcích (srov. nález Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, jehož obecná východiska jsou zcela jistě aplikovatelná i na posuzování nebezpečnosti daného jednání). Přísná regulace hazardu vyplývá z legitimního důvodu ochrany ústavně chráněných hodnot, jako jsou ochrana zdraví, zejména duševního, vytváření překážek pro vznik patologické závislosti na hraní těchto her (tzv. gamblerství), ochrana rodiny, jejího majetku, ochrana dětí a mládeže atd. (srov. nález Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/15). Výše uvedená východiska nepopírá ani stěžovatelkou označená judikatura (rozsudky ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29). V dalších ohledech stran materiální stránky odkazuje soud na rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu, se kterými plně souzní.“* (podtržení provedeno soudem). Tyto závěry jsou přiléhavé i v nyní posuzované věci, kdy byl žalobce potrestán jednak za porušení povinnosti dle § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, a rovněž tak za porušení povinnosti dle bodu 15. výroku IV. základního povolení. Bylo-li proto prokázáno jednání naplňující objektivní stránku přestupků podle zákona o hazardních hrách, pak argument chybějící společenské škodlivosti nemůže obstát (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28). Teprve v případech, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nemusí dosahovat minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné se materiální stránkou

Shodu s prvopisem provedla S. K.

přestupku zabývat. Čím vyšší je pak typová společenská škodlivost určitého přestupku, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by jednání nemohlo být kvalifikováno jako přestupek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23). O takové případy však principiálně nejde v případě ohrožovacích deliktů, u kterých zákonodárce sankcionuje již samotné ohrožení zákonem chráněného zájmu, aniž by musel být tento zájem skutečně porušen.

K nesprávně zjištěnému skutkovému stavu u reklamy

83. Žalobce nesouhlasil se závěrem celního úřadu, že porušil § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, dle kterého: *„na budově nebo ve veřejně přístupné vnitřní části budovy, ve které se herní prostor nachází, nesmí být umístěna reklama, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace, zejména slovní, zvukové, pohyblivé, statické, světelné nebo grafické, na provozování hazardních her nebo získání výher“*. Žalobce uvedl, že se nejedná o reklamu, ale pouze o směrovou tabulku, která má za úkol nasměrovat účastníky hazardních her do míst, kde se kasina nachází. Poukázal na „Stanovisko Generálního ředitelství cel k ustanovení § 66 odst. 2 a § 68 odst. 2 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“)“, značka: 72613/2017/900000-331.1 ze dne 24. 11. 2017, ve kterém se konstatuje: *„...za formu propagace nejsou považovány směrovky umístěné v multifunkčních budovách, pokud obsahují pouze název herního prostoru bez uvedení jiných údajů týkajících se provozování hazardních her či získání výher...“*. Dle žalobce tedy cedule umístěné u provozovny 2, 6 a 7 jsou informačními cedulemi, a nikoliv nedovolenou reklamou.
84. Soud ze správního spisu ověřil, že výrok prvostupňového správního orgánu, ve kterém popsal nápisy a loga žalobce tak, jak byly umístěny na vnějších částech budovy a uvnitř, odpovídají založeným podkladům, ze kterých správní orgány ve správním řízení vycházely. Z fotografií vyhotovených při kontrole provozovny 2 dne 25. 9. 2019 skutečně plyne, že na vnější části budovy byla umístěna cedule (pozn. soudu banner) s nápisem CASINO Bonver s korunkou, logem písmena B s korunkou a šipkou na podkladě z červených šestiúhelníků. Fotografie pořízené při kontrole provozovny 6 dne 2. 12. 2019 zcela odpovídají popisu celního úřadu uvedenému v odůvodnění a výroku prvostupňového rozhodnutí: *„u vjezdu do kulturního střediska Luka z ulice Mukařovského se nacházel panel s označením názvu provozovny „Hrobař“ s výrazným vyobrazením stylizovaného písmene „H“, směrovou šipkou mířící k provozovně a informací o provozní době „NONSTOP BAR“*. Další reklamně – informační panel s označením názvu provozovny „Hrobař“ s výrazným vyobrazením stylizovaného písmene „H“, směrovou šipkou směřující k provozovně a informací o provozní době „NONSTOP BAR“ se nacházel po obou stranách přechodového můstku spojujícího obchodní centrum Luka a středisko Luka. Další reklamně – informační panel s označením názvu provozovny „Hrobař“ s výrazným vyobrazením stylizovaného písmene „H“, šipkou a informací o provozní době „NONSTOP X BAR“ se nacházel po pravé straně kaskádovitěho schodiště spojujícího kulturní středisko a obchodní dům Luka nacházel panel a nad vstupem do provozovny CASINO HROBAŘ se nacházel nápis „Hrobař“ s výrazným vyobrazením stylizovaného písmene „H““. Soud konstatuje, že v případě provozovny 6 zejména četnost panelů a jejich velikost měla za účel zcela zřejmě přitáhnout pozornost kolemjdoucích. Dle soudu tak panely plnily funkci nikoliv informační (či směrovací), ale zakázanou propagační funkci. V případě provozovny 2 se jednalo o velký a výrazný banner, o němž soud nemá pochyb, že rovněž plnil funkci propagační.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

85. Z fotografií pořízených při kontrole provozovny 7 dne 2. 12. 2019 skutečně vyplývá, že nad vstupem do provozovny byly umístěny světelné pohyblivé nápisy CLUB Bonver s vyobrazením korunky nad písmenem B a CLUB Bonver, které se střídaly s nápisem GRIL-BAR U SAMA s šipkami a nápisem nonstop, a dále se na výlohách nacházela loga – stylizované písmeno „H“ v plamenném kruhu (viz foto 14, 15, 19–22 na CD nosiči ve správním spise). Z fotodokumentace dále vyplynulo, že na budově (nebo uvnitř) se nacházel panel s těmito údaji: CASINO U SAMA, šipka mířící k provozovně, 50 m, NONSTOP, 3. patro, Nad prodejnou KIK (9 – 11); panel s těmito údaji: CLUB Bonver s vyobrazením korunky nad písmenem B, směrová šipka mířící k provozovně, NONSTOP, 10 m; látkový obdélník s nápisem CLUB Bonver s vyobrazením korunky nad písmenem B; panel nazvaný „Najdi si svého obchodníka“, kde byla umístěna cedule s těmito údaji: SAMOVO HNÍZDO, stylizované písmeno „H“ v plamenném kruhu, šipka, 10 m; panel nazvaný „3 zde na patře“, kde byla umístěna cedule s těmito údaji: SAMOVO HNÍZDO, HERNA, stylizované písmeno „H“ v plamenném kruhu, šipka, 20 m. Soud konstatuje, že zjištěný skutkový stav, zejména četnost panelů, a rovněž výrazný nápis s logem nacházející se před vstupem do provozovny 7 (světelný a pohyblivý) měl zcela jistě za účel přitáhnout pozornost a tím plnil funkci propagační.
86. Soud nevešel na argumentaci žalobce, že se jednalo o tabulku, jež měla pouze nasměrovat zákazníky. Kromě směrové tabulky (tj. panelu nazvaném „Najdi si svého obchodníka“ s informacemi: SAMOVO HNÍZDO, stylizované písmeno „H“ v plamenném kruhu, šipka, 10 m a panelu „3 zde na patře“ s informacemi: SAMOVO HNÍZDO HERNA, stylizované písmeno „H“ v plamenném kruhu, šipka, 20 m), se v případě provozovny 7 jednalo o další panely, resp. bannery, nemluvě o výrazném pohyblivém nápisu nad vstupem do provozovny. Není tak zde přiléhavý ani poukaz žalobce na stanovisko Generálního ředitelství cel, ze kterého vyplývá, že *„...za formu propagace nejsou považovány směrovky umístěné v multifunkčních budovách, pokud obsahují pouze název herního prostoru bez uvedení jiných údajů týkajících se provozování hazardních her či získání výher...“*. Nadto směrová tabule kromě názvu provozovny obsahovala i logo – stylizované písmeno „H“ v plamenném kruhu. Jak uvedl žalovaný na straně 40 napadeného rozhodnutí ke stylizovanému písmenu „H“ v plamenném kruhu: *„jde o symbol, který se vyskytoval i uvnitř herního prostoru, a to v souvislosti s jinými kasiny provozovanými odvolatelem. Odvolatel využíval toto označení i na jiných svých provozovnách (kasinech). Rovněž se toto označení vyskytovalo na jeho internetových stránkách. Bylo využíváno jako jakési logo, označení spojené s odvolatelem a jeho provozovnami, sloužilo k podpoře podnikatelské činnosti odvolatele a bezpochyby mělo vazbu na hazardní hry. I zde se tedy jednalo o reklamu ve smyslu zákona o hazardních hrách.“* Proti tomuto závěru se žalobce nikterak nevymezil a nesdělil, v čem spatřuje jeho nesprávnost. Soud shrnuje, že i v případě provozovny 7 se v případě použitého vnějšího označení provozovny nejednalo pouze o funkci směrovací, ale zcela zřejmě i o funkci propagační, neboť panely a nápisy byly schopny přitáhnout pozornost kolemjdoucích i z větší vzdálenosti.
87. Totožnými námitkami se pak žalovaný zabýval na stranách 38 až 42 napadeného rozhodnutí. Městský soud se s těmito závěry žalovaného ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje, neboť *„je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům než žalovaný, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Afs 160/2020-45).

Shodu s prvopisem provedla S. K.

88. Soud rovněž poukazuje na rozsudek NSS ve věci Gold Happy Day, ve kterém NSS k porušení povinnosti dle § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách uvedl: „Krajský soud v této souvislosti správně citoval znění § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, dle kterého na budově nebo ve veřejně přístupné vnitřní části budovy, ve které se herní prostor nachází, nesmí být umístěna reklama, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace, zejména slovní, zvukové, pohyblivé, statické, světelné nebo grafické, na provozování hazardních her nebo získání výher. Na rozdíl od přesvědčení stěžovatelky dospěl k závěru, že citované ustanovení zákona obsahuje absolutní zákaz reklamy, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace na provozování hazardních her nebo získávání výher umístěné na budově, ve které se herní prostor nachází, a že účelem tohoto ustanovení je především zabránit nepovolenému lákání veřejnosti ke vstupu do herního prostoru. S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Zákaz obsažený v § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách nemůže být prolomen obecnou úpravou regulace reklamy, která za určitých podmínek reklamu na provozování hazardních her připouští. Krajský soud porovnal úpravu obsaženou v citovaném ustanovení zákona o hazardních hrách s úpravou obsaženou v § 5j zákona o regulaci reklamy, přičemž s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 3. 2020, č. j. 30 Af 32/2019–43, dospěl k závěru, že úprava obsažená v zákoně o hazardních hrách je úpravou speciální k úpravě provedené zákonem o regulaci reklamy.“ (pozn. podtržení provedeno soudem). Městský soud ve světle výše citovaného rozsudku doplňuje, že žalobce měl na základě § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách zakázáno umisťovat reklamu, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace, na rozdíl od ostatních provozovatelů.

89. Soud na námitky žalobce, týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu a právního posouzení u přestupku nedovolené reklamy, nevešel.

K nezákonnému použití záznamů z monitorovacích zařízení

90. Žalobce dále namítal, že celní úřad si v rámci prováděných kontrol vyžádal od žalobce záznamy z monitorovacích zařízení, a tyto použil proti žalobci v rozporu se zákonem a ústavněprávními principy. Uvedl, že pořizování záznamů mu bylo uloženo zákonem výlučně za účelem (i) kontroly vstupu do herny, (ii) monitorování prostoru, kde dochází k identifikaci a registraci účastníků hry a (iii) monitorování jednotlivých hracích stolů v případě kasina. Namítal, že celní úřad použil záznamy i k ověřování toho, zda a kdy došlo k přerušení provozu technického zařízení v kasinu. Porušil tím zásadu zákazu donucení k sebeobviňování. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 As 3/2004–70, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009–60.

91. Podle § 72 odst. 1 zákona o hazardních hrách: „provozovatel je povinen vybavit hernu nebo kasino monitorovacím zařízením umožňujícím po celou provozní dobu v reálném čase zaznamenávat vstup do herny nebo kasina. Monitorování musí být prováděno v nezpomaleném a nepřerušovaném záznamu, který umožňuje pozdější reprodukci“.

92. Podle § 72 odst. 2 zákona o hazardních hrách: „provozovatel herny je povinen vybavit hernu monitorovacím zařízením umožňujícím po celou provozní dobu v reálném čase monitorovat celý prostor herny, který je využíván k provozování hazardních her, zejména prostor, kde probíhá identifikace osob žádajících o registraci podle § 46 odst. 2 zákona o hazardních hrách“.

93. Podle § 72 odst. 7 zákona o hazardních hrách: „celnímu úřadu musí být umožněn přístup do prostoru, kde je umístěno monitorovací zařízení. Provozovatel má povinnost zpřístupnit celnímu úřadu záznamy pořízené monitorovacím zařízením, a to i mimo prostor herny nebo kasina“.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

94. Podle bodu 24. výroku V. základního povolení: „provozovatel zajistí v herním prostoru takové rozmístění kamer a kvalitu a detail záznamu, aby bylo možné rozpoznat osoby vstupující a pohybující se v herním prostoru, a aby ze záznamu byly patrné veškeré herní pozice koncových zařízení technické bry, zda jsou koncová zařízení technické bry v provozu a zda je na nich prováděna hra“ (pozn. potvrzení provedeno soudem).
95. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného uvedeným v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 45 až 47 k totožné odvolací námitce, že celní úřad může ze zákonně získaných záznamů z monitorovacích zařízení v rámci svých kompetencí zjišťovat a posuzovat pochybení žalobce, která se pojí s jeho povinnostmi stanovenými zákonem o hazardních hrách. Soud doplňuje, že se může jednat nejen o kontrolu povinností stanovených zákonem, ale rovněž i povinností stanovených základním povolením. Soud tak neshledal důvodnou námitku žalobce, že celní úřad v rozporu se zákonem použil monitorovací záznamy k ověření toho, zda došlo k přerušení provozu technického zařízení. Nedůvodná je rovněž námitka, že celní úřad není oprávněn provádět abstraktní kontrolu. Soud konstatuje, že celní úřad prováděl kontrolu dodržování povinností stanovených žalobci zákonem (mimo jiné i kontrolu vstupu osob do kasina, a identifikaci a registraci účastníků). Celní úřad mohl rovněž provést kontrolu, zda jsou technická zařízení v provozu, povinnost zajistit monitorování této skutečnosti žalobcem vyplývá z bodu 24. výroku V. základního povolení.
96. Soud dále konstatuje, že rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které poukázal žalobce, nejsou v dané věci přílehlavé (viz rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 As 3/2004-70: „Proto také se Nejvyšší správní soud v souzené věci nemůže ztotožnit s výkladem ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích použitým stěžovatelem. Toto ustanovení totiž zakotvuje právo odmítnout podání vysvětlení v situaci, jestliže by v důsledku tohoto podání vysvětlení hrozilo osobě vysvětlení podávající nebo osobám jí blízkým podle ustanovení § 68 odst. 4 zákona nebezpečí postihu za přestupek. Toto právo neobviňovat sebe nebo osoby sobě blízké je v řízení o přestupcích přiměřeným průmětem ústavního práva, jež je pro účely trestního stíhání zakotveno v čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a na úrovni zákonné je pak pro účely trestní upraveno v § 100 trestního řádu.“). V žalobcem odkazovaných rozsudcích NSS se jednalo o právo odmítnout podání vysvětlení či právo odmítnout výpověď podle § 73 odst. 2 věta druhá zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. V nyní posuzovaném případě se ovšem nejednalo o donucování žalobce k podání výpovědi či vysvětlení v rámci obhajoby, ale o splnění povinnosti uložené žalobci zákonem, konkrétně v § 72 odst. 7 zákona o hazardních hrách, kde se stanoví, že: „provozovatel má povinnost zpřístupnit celnímu úřadu záznamy pořízené monitorovacím zařízením.“ Na nyní posuzovanou věc jsou tedy přílehlavé závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 159/2014-52, ve kterém NSS ve vztahu k zákazu sebeobviňování konstatoval: „Meze zákazu sebeobviňování ve vztahu k poskytování informací právníckými osobami v řízení o správním deliktu vytyčil ve své judikatuře Tribunál (dříve Soud prvního stupně) i Soudní dvůr Evropské unie (dříve Evropský soudní dvůr). Odkazovaná judikatura se týká ochrany hospodářské soutěže, nicméně závěry o aplikaci uvedené zásady lze využít i pro širší právní oblast správního trestání. Při jisté míře zobecnění vyplývá z relevantní judikatury, zejména rozsudku Soudního dvora ze dne 18. 10. 1989, *Orkem v. Komise* (374/87, Recueil) a rozsudku Tribunálu ze dne 20. 2. 2001, *Mannesmannröhren-Werke AG v. Komise* (T-112/98), že orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k tomu, aby poskytl veškeré potřebné informace vztahující se ke skutkovému stavu, které jsou mu známy, a aby mu předal případně příslušné dokumenty, jež má k dispozici, a to i tehdy, když mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání vůči němu“.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

samotnému nebo vůči jinému subjektu. Přiznání absolutního práva nevypovídat by totiž zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by neodůvodněnou překážku výkonu dohledové pravomoci.“ (srov. též rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 As 254/2016-39). Soud odkazuje i na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 12. 2018, sp. zn. II. ÚS 3761/18: *„Co se týká namítané zásady zákazu sebeobviňování, zdejší soud již aproboval závěr, že orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k poskytnutí potřebných informací, a to i v případě, že mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání i vůči němu; opačný názor by totiž znamenal eliminaci kontrolní činnosti* (srov. usnesení ze dne 3. 4. 2017, sp. zn. I. ÚS 529/17, a dále usnesení ze dne 9. 10. 2018, sp. zn. II. ÚS 3140/18; všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). V prvně uváděném rozhodnutí Ústavní soud uvedl následující (bod 11): *“Zákon v demokratickém právním státě stanoví pravidla pro určitou činnost a určený orgán jejich dodržování kontroluje, přičemž tak může konat rovněž ve spolupráci se subjektem provozujícím danou činnost. Analogicky stát ukládá například povinnost archivovat účetní doklady a podobně; v tom nelze spatřovat porušení zákazu sebeobviňování.*““. Ve světle výše citovaných závěrů NSS a Ústavního soudu, soud konstatuje, že v povinnosti žalobce předložit monitorovací záznamy ke kontrole celnímu úřadu, ani v prováděné kontrole povinnosti žalobce ze strany úřadu, soud neshledává porušení zásady zákazu sebeobviňování.

K námitkám ohledně nesprávného ukládání sankce a výše sankce

97. Žalobce dále namítal, že celní úřad nesprávně aplikoval pravidla pro určení výměry trestu ve smyslu § 37 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle žalobce zákon za přitěžující okolnost považuje pouze recidivu stejnorodou. Namítal, že skutkové podstaty přestupků ve správních řízeních vedených dříve jsou naprosto odlišné od skutkové podstaty řešené ve správním řízení vedeném nyní. Uvedl, že navíc u některých přestupků již mohlo dojít k uplynutí roční lhůty, v této souvislosti odkázal na § 13 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán je při rozhodování o výši sankce povinen hodnotit, zda není možné využít analogicky institut trestního práva k zahlazení odsouzení, a odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55.
98. Podle § 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), platí, že jako k přitěžující okolnosti se přihlédne zejména k tomu, že pachatel: „b) spáchal více přestupků; c) spáchal přestupek opakovaně“.
99. Podle § 13 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích: *„Přestupek podle § 5, 7 a 8, s výjimkou přestupku podle § 5 odst. 1 písm. h) a § 5 odst. 2 písm. d), je spáchán opakovaně, jestliže od nabytí právní moci rozhodnutí o stejném přestupku, z něhož byl obviněný uznán vinným, do jeho spáchání neuplynulo 12 měsíců.*“.
100. Soud k námitce žalobce konstatuje, že § 13 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, sice stanoví, co se rozumí opakovaným přestupkem, nedopadá ovšem na nyní projednávané přestupky dle zákona o hazardních hrách. Je zřejmé, že § 13 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, mluví o přestupcích *podle § 5, 7 a 8, s výjimkou přestupku podle § 5 odst. 1 písm. h) a § 5 odst. 2 písm. d)* téhož zákona, nikoliv tedy o přestupcích dle zákona o hazardních hrách. Dle komentářové literatury k § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky opakovaným spácháním přestupku je třeba rozumět: *„stejnorodý vícečinný souběh přestupků, případně recidivu, a to v návaznosti na to, zda byl již*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

za některý z více spáchaných přestupků pachatel potrestán. K naplnění této přítěžující okolnosti (za předpokladu, že není znakem skutkové podstaty přestupku) pak postačí jakékoliv opakování téhož přestupku totožným pachatelem“ (viz Brož, J., *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, dostupné v systému ASPI ke dni 30. 4. 2022). Žalobci lze přisvědčit, že aby bylo možné mu jako přítěžující okolnost přičítat opakované spáchaní přestupku, mělo by se jednat o přestupek totožný. Soud přitakává žalobci i ohledně toho, že správní orgán je při rozhodování o výši sankce povinen hodnotit, zda není možné využít analogicky institut trestního práva k zahlázení odsouzení (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55). Jak ovšem správně uvedl žalovaný, předchozí přestupkovou minulost žalobce lze hodnotit v rámci hodnocení kritéria osoby pachatele. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí korigoval závěr celního úřadu a konstatoval, že v tomto případě při přezkumu rozhodnutí nepřikládal význam dovozované recidivy ve smyslu § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, ale přestupkovou minulost žalobce zohlednil pouze v rámci hodnocení osoby pachatele. Soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36, v němž se NSS k použití institutu zahlázení odsouzení v rámci přestupkových řízení vyjádřil následovně: „*Stěžovatel ve vztahu k výši pokuty závěrem namítá nerespektování institutu zahlázení odsouzení. K tomu soud uvádí, že byť judikatura dovodila možnost analogického využití tohoto institutu v řízení o přestupcích, neznamená to, že (obdobně jako je tomu v trestání soudním) nelze dřívější (zahlázená) „odsouzení“ nijak zohlednit (srov. např. rozsudek ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 202/2017-35, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 – 49, č. 2912/2013 Sb. NSS). Ba naopak, dřívější (byť zahlázená) „odsouzení“ mohou být použita při hodnocení osoby pachatele a možnosti jeho nápravy, a tedy též jako kritérium pro určení výše trestu. Stejně se tomu děje i ve „velkém“ soudním trestání. Jak uvedl Nejvyšší soud např. v usnesení ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. 8 Tdo 766/2017 „zahlázení odsouzení nebo zákonná fikce, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, přitom nebrání soudu, aby při hodnocení osoby pachatele přihlížel ke skutečnostem, že pachatel v minulosti spáchal trestný čin, a z této skutečnosti vyvodil příslušné závěry, pokud jde o sklony pachatele k trestné činnosti, o jeho vztah ke společenským hodnotám chráněným trestním zákoníkem, možnost jeho nápravy apod. (srov. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky ze dne 17. 4. 1974, sp. zn. 5 Tz 33/74, publikované pod č. 6/1975 Sb. rozh. tr.)“.*“ (pozn. podtržení provedeno soudem). Uvedený právní závěr lze bez dalšího vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, a proto soud uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu s citovanou judikaturou, když v rámci hodnocení osoby pachatele přihlédl ke dříve spáchaným přestupkům žalobce. Navíc se jednalo o přestupky spáchané v oblasti hazardních her, tj. o typově obdobné jednání, i z této skutečnosti lze vyvodit závěry stran postoje žalobce k hodnotám chráněným zákonem o hazardních hrách. Námitky žalobce tak soud shledal nedůvodnými.

101. V dalším žalobním bodě žalobce nesouhlasil s výší uložené sankce a namítal nepřezkoumatelnost výpočtu sankce. Namítal, že celní úřad nijak nekonkretizoval úvahy, které jej vedly k uložení finální sankce. Celní úřad a žalovaný posuzovaly, zda výše uložené sankce není pro žalobce likvidační pouze formálně. Dle žalobce se žalovaný mylí, pokud tvrdí, že pokuta nemůže být pro žalobce likvidační, neboť výše základního kapitálu činí 1 082 500 000 Kč a nerozdělený zisk minulých let činil k 31. 12. 2021 částku 872 153 000 Kč. Žalobce namítal, že celní úřad a žalovaný si vybírají naprosto nevypovídající ukazatele, ale ještě hodnoty 2 – 3 roky staré. Namítal, že celní úřad a žalovaný přehlíží důležitou skutečnost, že rozhodující je zisk, resp. ztráta, kterou za příslušný rok žalobce

Shodu s prvopisem provedla S. K.

vykázal. Celní úřad a žalovaný rovněž nevzaly v potaz situaci týkající se dopadů onemocnění COVID-19 v České republice, a s tím spojenými omezujícími opatřeními, která měla negativní dopad i na žalobce. Uvedl, že kvůli své ekonomické situaci požádal o vyhlášení mimořádného moratoria, které bylo usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2021, č.j.: KSOS 34 INS 12324/2021-A-3, vyhlášeno na majetek žalobce. Celní úřad a žalovaný se dle žalobce dopustily podstatného pochybení, neboť materiálně nezkontrolovaly, zda uložená pokuta nemá pro žalobce likvidační charakter.

102. Soud nevešel na námitku žalobce, že výše pokuty není řádně odůvodněna. Celní úřad odůvodnil uložení sankce na stranách 59 až 64 prvostupňového rozhodnutí, žalovaný pak na straně 51 až 54 napadeného rozhodnutí, na které soud pro stručnost odkazuje. Celní úřad správně použil § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky: *„za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější“*. Žalobci pak uložil úhrnný správní trest za přestupek nejprísněji trestný, kterým je přestupek podle ustanovení § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, za nějž lze uložit pokutu až do 50 000 000 Kč. Celní úřad zohlednil povahu a závažnost přestupků spáchaných žalobcem. K přitěžujícím okolnostem uvedl, že protiprávní jednání žalobce bylo právně kvalifikováno jako šest různých přestupků, z toho ale tři skutkové podstaty přestupku byly naplněny vícekrát, celkem se tedy jednalo o 21 přestupků. Jako přitěžující okolnost celní úřad správně vyhodnotil v souladu s § 40 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky skutečnost, že se žalobce dopustil více přestupků. Jako přitěžující okolnost celní úřad hodnotil i recidivu žalobce, tento závěr byl ovšem korigován žalovaným s tím, že k žalobcem spáchaným přestupkům v minulosti se přihlíželo jen v rámci hodnocení osoby pachatele. Dále se celní úřad zabýval majetkovými poměry žalobce a vycházel z účetní závěrky za rok 2019, z účetní závěrky za rok 2020 a z výkazu zisku a ztrát k 31. 12. 2021 předloženým žalobcem. Soud nevešel na námitku žalobce, že si celní úřad a žalovaný vybírají neodpovídající ukazatele, a vychází ze starých hodnot. Jak správně poukázal žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nerozdělený zisk žalobce z minulých let činil k 31. 12. 2021 částku 872 153 000 Kč. Celní úřad uložil žalobci pokutu při samé spodní hranici zákonné sazby 800 000 Kč, žalovaný v napadeném rozhodnutí pokutu ve prospěch žalobce s ohledem na změnu nově účinné právní úpravy snížil na 740 000 Kč.

103. S ohledem na výše uvedené soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že správní orgány nikterak nezkontrolovaly, zda je uložená pokuta pro žalobce likvidační. Zpochybňuje-li žalobce způsob zohlednění jeho majetkových poměrů, pak jak z napadeného, tak prvostupňového rozhodnutí plyne, že se správní orgány majetkovou situací žalobce zabývaly. Za likvidační pokutu přitom Nejvyšší správní soud označil takovou sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel (případně i jeho rodina, jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostane do existenčních potíží (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Současně rozšířený senát v citovaném usnesení dovodil, že bude *„záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační“*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

důsledky tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doložit“.

104. Žalovaný rovněž správně poukázal na skutečnost, že žalobce jako provozovatel hazardní hry podle § 6 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o hazardních hrách povinen disponovat vlastními zdroji v minimální výši 2 000 000 EUR. Smyslem této podmínky je, aby vstup na český trh byl umožněn pouze stabilním subjektům a byla tak zajištěna vyšší šance plnění zákonných a jiných povinností, viz důvodová zpráva k § 6 zákona o hazardních hrách: *„Stabilita provozovatelů hazardních her, zejména finanční, je nutná proto, aby provozovatelé byli schopni dostát svým zákonným povinnostem (zejména vzhledem ke značným požadavkům na hardwarové a softwarové vybavení např. s ohledem na dálkové propojení provozovatele a regulátora) a závazkům vůči věřitelům (a to jak vůči státu, tak i účastníkům hazardní hry) jak při vstupu do odvětví, tj. při zahájení činnosti, tak po celou dobu jejího provozování, a i po jeho skončení (ať dobrovolném či nedobrovolném např. v případě předlužení)“.* Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že uložená pokuta sama o sobě nemůže žalobci způsobit platební neschopnost či ho jinak donutit ukončit podnikatelskou činnost, v žádném případě se tak nemůže jednat ani o pokutu likvidační ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133.

105. Co se týče žalobcem namítaných negativních dopadů omezujících opatření přijatých v souvislosti s onemocněním COVID-19, a v této souvislosti vyhlášeného moratoria usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2021, konstatuje soud následující. Soud nepřisvědčil žalobci, že by z daného usnesení vyplývala taková majetková situace, pro kterou by bylo možné uloženou pokutu považovat za likvidační. Jednalo se o mimořádné moratorium podle § 127a odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění zákona č. 460/2020 Sb. (tzv. Lex Covid II), které mohl podat dlužník, který byl podnikatelem a nebyl v úpadku. Z usnesení vyplývá, že žalobce v návrhu na vyhlášení moratoria uvedl, že v důsledku opatření souvisejících s onemocněním COVID-19 negeneroval dostatek finančních prostředků na pokrytí svých závazků, působí na trhu více než 28 let, a je tak etablovanou firmou na trhu, a že je proto přesvědčen, že mimořádné moratorium mu poskytne dostatek času jednat se svými věřiteli a obnovit finanční stabilitu (srov. též s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2023, č. j. 59 Af 12/2021-70, který byl potvrzen rozsudkem NSS sp. zn. 7 As 209/2023). Přestože z těchto informací vyplývá, že se ekonomická situace žalobce v důsledku omezujících opatření patrně zhoršila, nelze z nich dovodit, že by pokuta ve výši 740 000 Kč mohla mít pro žalobce likvidační důsledky. Jak též správně poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí, z § 127a odst. 3 insolvenčního zákona (dle kterého: *„Insolvenční soud vyhlásí mimořádné moratorium, jestliže návrh na mimořádné moratorium obsahuje předepsané náležitosti a nebylo-li dosud rozhodnuto o insolvenčním návrhu.“*) je zřejmé, že vyhlášení mimořádného moratoria není vázáno na prokázání ekonomické situace dlužníka, a proto samotné vyhlášení mimořádného moratoria nemůže prokazovat likvidační účinek uložené pokuty.

106. Soud připomíná, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ukládání sankcí za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tj. zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014-25). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li

Shodu s prvopisem provedla S. K.

z nich nebo volné uvážení zneužil (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012–36: „*Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.*“). Při posouzení zákonnosti uložené pokuty v rámci přezkumu podle § 78 odst. 1 s. ř. s. správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše pokuty zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a souladné se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008–133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, či ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02). Při posuzování výše pokuty je přitom třeba vzít v úvahu, že má-li stanovení výše pokuty vést k dosažení účelu trestu z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8 Afs 20/2013–101, č. 3319/2016 Sb. NSS, bod 194). Soud má za to, že celní orgány zohlednily veškeré relevantní okolnosti daného případu, uvážily, zda uložená pokuta není likvidační, a uložily pokutu v takové výši, aby plnila preventivní i represivní funkci. Celkové odůvodnění výše pokuty soud považuje za dostatečné a přezkoumatelné. Z tohoto důvodu soud neshledal překročení mezí správního uvážení při ukládání pokuty.

107. Žalobce v žalobě navrhoval moderaci pokuty dle § 78 odst. 2 s. ř. s., na základě kterého je soud nadán pravomocí nahradit správní uvážení a moderovat (snížit) výši uložené sankce. I v takovém případě je ale pro zásah do správního uvážení soudem nutné, aby nepřiměřenost dosáhla míry tzv. „zjevné“ nepřiměřenosti. Smyslem a účelem moderace trestu totiž není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012–23, č. 2672/2012 Sb. NSS). Soud opakuje, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozmezí, pokutu ve výši 1,48 % maximální možné výše proto nelze považovat za zjevně nepřiměřenou. Soud tedy neshledal důvody ani pro moderaci výši pokuty.

K porušení zásady legitimního očekávání

108. Soud nevešel ani na námitku žalobce o porušení zásady legitimního očekávání v souvislosti s výši uložené pokuty. Soud připomíná, že zásada legitimního očekávání je zakotvena v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v němž je na správní orgán kladen požadavek, *aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. K principu legitimního očekávání se opakovaně vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 19. 12. 2023, č. j. 4 As 401/2021–44, v němž s odkazem na odbornou literaturu uvedl, že „*zásada legitimního očekávání vychází z požadavku ustálené rozhodovací praxe správních orgánů, která představuje jistý limit, spíše však korektiv jejich činnosti směrem pro futuro. Souvisí právě s předvídatelností, a to jak procesního postupu, tak i následně přijatého řešení [...]* Je tu tedy dána silná vazba na institut „*ustálené rozhodovací praxe správních orgánů*“, tedy tzv. *správní praxe*.“

Shodu s prvopisem provedla S. K.

V rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, kasační soud uvedl, že v případě správního trestání „známá a dostupná správní praxe [...] sice nepředstavuje právní rámec pokut, ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásady rovného zacházení, přičemž je nadále možné i zvýšení úrovně pokut v mezích stanovených právními předpisy, pokud je to nutné za účelem zajištění účinnosti aplikace pravidel“. Zásada legitimního očekávání tedy musí být založena na dlouhodobé rozhodovací praxi správního orgánu, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů, kdy jen takovou praxí je správní orgán vázán a jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Je to tedy správní praxe čítající řadu rozhodnutí, postupů či jiných aktů vrchnostenské veřejné správy, z níž bude možné usuzovat na typově společné znaky a ve vztahu k těmto následně poukazovat na případný exces či odchýlení se od rozhodování či jiného postupu. Samotná díkce § 2 odst. 4 správního řádu totiž předpokládá, že legitimní očekávání plyne z „mnohosti“ případů, jenž mají být při skutkově shodných nebo podobných případech posuzovány tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2025, č. j. 5 As 285/2023-35). Zároveň je třeba připomenout, že „legitimní očekávání účastníka řízení není bezbřehé a správní orgán svou praxi může změnit. Důraz na nároky kladené na změnu již existující správní praxe se odvíjí od její ustálenosti“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2022, č. j. 4 Afs 320/2021-43).

109. Žalobce v žalobě dovozuje ustálenou praxi správních orgánů při stanovení výše pokut z rozhodnutí celních úřadů, ve kterých byly uloženy pokuty toliko v rozpětí od 15 000 do 25 000 Kč. Předně soud akcentuje, že rozhodnutím Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 3. 7. 2019, č. j. 605-20/2019-600000-12, byla přestupci uložena pokuta toliko za porušení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách pokuty ve výši 20 000 Kč; shodně v žalobcem odkazovaném rozsudku Krajského soudu v Plzni vydaným pod sp. zn. 57 A 179/2019 byla přestupci za stejný přestupek uložena rovněž pokuta ve výši 20 000 Kč. Nicméně nyní posuzovanou věc nelze co do předmětu řízení srovnávat s výše zmíněnými rozhodnutími, jelikož nyní byla žalobci uložena úhrnná sankce za (jiný) přestupek, a to za přestupek nejprísněji trestný, tedy za přestupek dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, za jehož spáchání je možné uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč. Konkrétně se jednalo o porušení povinnosti dle bodu 15. výroku IV. základního povolení: „Provozovatel zajistí, aby byla účastníkům živé hry v kasinu vždy bezodkladně umožněna současně hra na započitatelných hracích stolech uvedených v povolení k umístění kasina, jejichž provoz byl zahájen“, kterého se žalobce dopustil v provozovnách 2, 4 a 7. Jak soud konstatoval výše v rozsudku, v povolení k umístění kasina pro provozovnu 2 byl žalobci povolen provoz 6 stolů živé hry a tomu odpovídající počet 54 technických zařízení. V provozovně 4 byl žalobci povolen provoz 5 započitatelných stolů živé hry (a tomu odpovídající počet 45 technických zařízení), a v provozovně 7 byl žalobci povolen provoz 7 stolů živé hry (a tomu odpovídající počet 70 technických zařízení). Žalobcův odkaz na rozhodnutí celního úřadu, které se týkaly zcela jiné skutkové podstaty přestupku – tj. přestupku dle § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, není v daném případě relevantní. S ohledem na závažnost nejprísněji trestaného přestupku, jakož i na četnost projednávaných přestupků (celkem 21) se pokuta ve výši 740 000 Kč uložena na samé spodní hranici zákonného rozmezí, nejví nijak excesivní. Co se týče poukazu žalobce na rozhodnutí Celního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 1. 3. 2019, č. j. 17530-4/2019-560000-12, kterým

Shodu s prvopisem provedla S. K.

uložil pokutu ve výši 25 000 Kč společnosti GOLD HAPPY DAY a.s. za celkem 5 přestupků a na rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj (přezkoumávaný rozsudkem Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 A 33/2019), v němž byla provozovateli hazardních her uložena pokuta za čtyři přestupky ve výši 15 000 Kč, soud opět zdůrazňuje, že v nyní posuzované věci byl žalobce shledán vinným ze spáchání celkem 21 přestupků, tedy opět nelze předměty řízení dotčených věcí ani po ryze formální stránce, co do počtu spáchaných přestupků, srovnávat. Nad to soud upozorňuje, že žalobce zcela opomíjí skutečnost, že žalobcem uváděná správní rozhodnutí se týkají období dvou let od 2019 do 2020, kdy se správní praxe ukládání pokut v oblasti hazardních her teprve utvářela. Přičemž dovozovat legitimní očekávání lze jen z ustálené, jednotné a dlouhodobé rozhodovací činnosti správních orgánů; žalovaný správně na stránkách 54 až 55 shodně uplatněnou odvolací námitku žalobce vypořádal, na což soud pro stručnost odkazuje a toliko akcentuje, že uložená výše pokuty v nyní posuzované věci byla správními orgány řádně odůvodněna s ohledem na skutkově odlišný stav i právní posouzení v dané věci než v žalobcem odkazovaných rozhodnutích, na nichž postavil námitku porušení zásady porušení legitimního očekávání (mj. viz rozsudek NSS sp. zn. 4 As 401/2021). Námitku ohledně porušení zásady legitimního očekávání tak soud shledal nedůvodnou.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

110. Lze tak uzavřít, že žaloba je nedůvodná, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl
111. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem provedla S. K.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25.3.2026

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu